

Luceafărul

Săptăminal editat de Uniunea Scriitorilor
din Republica Socialistă România

DIMENSIUNI ALE CREAȚIEI

Vastele programe adoptate de cel de al XIII-lea Congres al partidului, obiectivele și sarcinile economice, tehnico-științifice și sociale asupra cărora de fapt s-a pronunțat întreaga națiune constituie, după cum se știe, un hotărâtor prag al dezvoltării noastre pe mai departe, apropiindu-ne de ceea ce, în viziunea secretarului general al partidului, tovarășul Nicolae Ceaușescu, reprezintă imaginea de ansamblu a României socialiste moderne, corespunzător scopurilor pe care ni le-am asumat și în deplin acord cu propriile noastre cerințe și posibilități. O experiență a construcției ample, multilaterale, și în consens cu cele mai înalte cuceriri ale științei și tehnicii contemporane, ale cunoașterii și practicii umane, stă de acum la temelie tuturor proiectelor noastre de viitor. Configurația sfericului de milenii trece, în ceea ce ne privește, și prin această etapă caracteristică pentru dinamica și pulsul unei epoci care a dat și da ceea mai puternică identitate spiritului constructiv românesc.

Viitorul — văzut în toate laturile și sub raportul tuturor determinărilor sale materiale și spirituale — trece prin unghiul de efort și eficiență al fiecărei zile de azi, pare mai grăbit și mai conștient, totodată, mai decis; el nu mai este demult o condiție întâmplătoare, el o răsunătoare programatică și științifică care conduce și organizează societatea, a științei de a ridica toate domeniile de referință umană la nivelul unei maxime creativități.

Traversăm această etapă care este decisivă pentru viitorul apropiat și depărtat, dar ea este decisivă într-un anume fel și pentru tot trecutul nostru apropiat și depărtat. Cel de al optulea cincinal este identificarea noastră în materie de înnoire, de modernizare a producției, de consolidare economică și obținere a unei noi calități a muncii și vieții, de recardarea la nou în toate stările activității, prin crearea acestui nou. Cel de al optulea cincinal este experiența noastră gândită și relevantă de un întreg traiect al construcției de pină acum și de aceea el este nu numai o posibilă și necesară altitudine la care ne ridicăm. Orașele țării străbat un larg proces de modernizare, satele au pornit de asemenea pe un drum al înnoirii, beneficiind de condițiile progresului și civilizației contemporane. Industria — în spațiul dezvoltării ei intensive — și agricultura — sub semnul noii revoluții pe care o parcurge — alcătuiesc pirghia de fond a viitorului, ele se armonizează tot mai intens și prin această cuprinderea însăși a pa-

trierii, schimbarea și întărirea ei în relief economic și social reprezintă și un mod de a fi și gândi al oamenilor, o realitate pe cit de densă și exactă, pe atât de revelatoare pe planul aspirațiilor. Nu întâmplător, secretarul general al partidului, în multe din cuvântările rostite, se referă la modul de a vedea și a gândi pe mai departe progresul și civilizația, asumarea ideii de luptă și muncă, a spiritului creator, revoluționar. S-au desprins și se desprind de fiecare dată direcții prioritare în materia de întărire a puterii economice a țării dar, în același timp, s-au desprins și direcții definitorii care privesc întărirea și amplificarea construcției de conștiință.

edificarea aceasta lăuntrică, în raport cu idealurile și cu tot mai pronunțată și mai evidentă rază de incidență a lor în lumea practicii complexe, a materializării sarcinilor și obiectivelor stabilite întesează deopotrivă politica, ideologia, orizontul meruului vast și fertil al lumii ideilor epocii și societății noastre, după cum interesează, trebuie să țină mereu trează și atenția învățământului, a științei și culturii, a artei. Dimensiunile creației sînt specifice azi celor mai multe profesii iar vocația acesteia este una transformatoare și avînd tangență cu însăși realitatea, cu viața, cu problematica omului și a umanității sale în condițiile unui prezent de care o mare răspunde și ale unui viitor pe care și-l cunoaște, ale unui viitor pentru care luptă, este chemat să se pregătească, să lucreze și să gîndească neconștient, în afara aici un resort al emoției nu numai literare, ci și politice și sociale în primul rînd, căci cultura și arta în întregul lor nu definesc altceva decît un timp politic și o conștiință a acestuia pe măsură, invitînd la reflecție, la atitudine, la răspundere, la patos și devotament. Cu mijloacele proprii lor — sensibilității și din perspectiva pe care o consacra propriul lor specific. Perspectiva aceasta încorporează și tradiția și toate câștigurile gândirii, ale cunoașterii și sensibilității moderne. Ea acționează pe teritorii vaste ale activității și este expresia unui consens de generații. Cu atât mai puternică și mai evident necesară se face simțită ea astăzi cu cit în dinamica ei concluderea nu numai puterea gândului, a faptelor, nu doar în artă și altitudine spirituală, în creație, ci și vasterile programe ale edificării noastre, pe mai departe, conștiința mereu mai înaltă a împlinirii noastre ca patrie și popor.

Lucafărul

Vido Geza: „Mineri”

ATITUDINI

Norma lingvistică

Cei care se ocupă de colecționarea și semnalararea greșelilor de exprimare știu că această uită îndelungă ține — în bună parte — de gramatică și de fonetică, disciplina care nu îi este unanim recunoscut statutul de știință (v. „Elementele” lui A. Martini). Condiția îngustă a purității este cunoscută. Ceea ce recomandă poate fi neglijat, ceea ce el condamnă se poate impune prin uzaj. „Autis non oritur”, „utulus non uclus” — scria gramaticianul anonim — dar vorbitorii limbilor romanice vor prefera să greșească. S-ar putea spune, că toate limbile moderne sînt imense colecții de „greșeli”, prin raportare la normele stabilite lingvistice, care le-au precedat. Cu mai multe decenii în urmă, îndreptările noastre ortografice începeau să impună forme ca „fontăna”, „prequum”, „quand”, „caos”, „psicologie”, „cioră”, „insu-mi” etc. În 1943, un cunoscut lingvist român scria încă „tula”, „de obicei”, „sup” (pentru „sub”), „termin” (pentru „termen”), „complect”, „...” etc.

Conștiința variabilității normelor nu scuză însă ignorarea și încălcarea acestora. Din punct de vedere educațional, cultivarea exprimării corecte rămîne o problemă prioritară, o datorie de onoare a omului pedagog, nu numai a profesorilor de limbă română. Și totuși, ne mirăm faptul că o virgulă în plus sau în minus, o inovație lexicală sau o improprietate de limbaj (uneori luțione) riscă să provoace apoplexia „puristilor”. Cum e posibil, se întreaba N. Mihaescu, un lingvist ale cărui observații sînt de cele mai multe ori corecte, să scrie cineva „evoluție ascendentă”? E posibil, pentru că nu orice evoluție este ascendentă. „Evoluția poate fi progresivă sau regresivă” — scrie autorul unui tratat despre evoluționism, apărut la București, în Editura Politică — și ne explică, pe linia etimologia cuvintului „evoluție”, folosirea lui în științele naturii, „fără implicarea obligatorie a unui mers ascendent, progresiv”.

„Accepte și noțiune înseamnă același lucru”, ne spune N. Mihaescu. „Nu noțiunile de reflecție, reproducere, trebuie repudiate, ci doar accepțiunile lor unilaterale, simpliste”, citim într-o recentă lucrare, subintitulată „Contribuții la fundamentarea unei teorii ontologice a reflecției”. Pe cine să credem?

„Literatură beletristică”? Alt pleonasm, consideră distinsul semnarator al „cronicii” limbii românești, uitînd că există și literatură medicală, didactică, juridică etc. Faptul că „beletristic” include sensul literar nu are valoare de argument. Și în cazul altor sintagme uzuale, pe care nimeni nu le-a condamnat încă, sensul determinatului include sensul determinatului: „plante dicționale”, „numere impare”, „sermone diacritice” etc.

Reproșurile nejustificate sau fortate, pînă pe linia observațiilor pertinente cu arie ne-a obținut N. Mihaescu, pot diminua, din păcate, autoritatea unei rubrici de cîntărititate culturală. Desigur, „nici un micuț al condețului nu este ferit de eroare” (N.M.). Dar sînt erori și erori. Să-i reproșăm exigențului

Reconstrucția istoriografică

Într-un interviu publicat în „Luceafărul” (1.V.1986) Virgil Candea, mulțumind pentru o cronologie nouă în periodizarea literaturii române, combatte metoda pozitivistă în istoria literară, aplicată neadecvat la noi, adică de cercetătorii strătini, citi, mai ales, de cei autohtoni. Discuția se poartă în jurul literaturii vechi și a celei moderne, mai concret, pe tema „umanismului românesc”, nerecunoscut de atîtea autorități critice pînă azi. V. Candea afirmă convingător că există un umanism cultural românesc. Nu e primul, dar este unul din exogetii care demontrează ideea respectivă, cu arme, iată paradoxul, chiar pozitivistice, cu dovezi concrete arde, sau cu documente (descoperite, multe, de ei însuși). „Mi-am exprimat și cu alte prilejuri convingerea pe care am avut-o prin metoda de lucru folosită în editarea operelor lui Cantemir sau Odoobescu, ca reeditarea textelor clasice literaturii noastre trebuie însoțită de comentarii ample, istorice, culturale, literare, lingvistice, oferind cititorului tot ceea ce eruditul, cercetarea pot aduce la înțelegerea deplină a unei opere. Detectarea pe care o provoacă lectura textului vechi vine adesea apă la înțelegerea lui, după obișnuirea, familiarizarea cu această categorie de opere, ca și în cazul arhitecturii sau picturii vechilor noastre monumente. La fel am procedat în cazul opera dăminanta, publicînd și analizînd textele lui Năsturel sau Milescu”. Iată o profunzime de creație pozitivistă; Croce însuși i-ar fi recunoscut justetea, ei, esteticienii care nu vedea în textul literar decît un fapt de intuiție și expresie, recomandînd totuși analiza, cercetarea operelor vechi în contextul istoric, pentru a li se revela valoarea estetică. Atunci, ne întrebăm, la ce pozitivism se reîntoarce autorul? Termenul, este evident, denumește, la Virgil Candea, determi-

Marian Vasile

Continuare în pag. a 7-a

Oameni vrednici

William Heinz este primar de 22 de ani în comuna Teremia Mare din județul Timiș. Este un om distins, elegant, cu umor, cu o dicție de crainic de televiziune. Are studii superioare și a susținut lucrarea de diplomă cu o temă privind știința conducerii la nivel teritorial. Este inteligent, dinamic, are alură sportivă, de gospodar care se trezește la cinci dimineață și ride mult, din toată inima, așa cum mînd numai oamenii sinceri, deschiși la suflul bunii și generosi. Visul vieții lui, care e cînd a deveni primar, este acela de a realiza un boom în valorificarea superioară a resurselor locale. În Teremia Mare, ca mai toate satele românești, are multe asemenea resurse. Important, spune William Heinz, este să ai o gândire economică, întreprinzătoare, să îndrăznești să creștorești, să riști, să te regăsești imediat dacă ai ajuns în impas.

Prima mare bogăție a Teremiei sînt tinerii. În urma unei anchete sociologice întreprinse de profesorii satului sub conducerea unor specialiști de la Universitatea din Timișoara, s-a constatat că mulți dintre ei pleacă din sat în diverse orașe unde găsesc un loc de muncă stabil și primeau locuințe. În plus, erau atrași de posibilitățile de distracție și agrement mult mai mari.

Cea dintîi măsură, în vederea sporirii înlesnirii lor pentru viața satului natal, a fost crearea unor ateliere industriale de mecanică, textile și confecții încălțăminte. Au apărut, în mai puțin de un an, peste 200 locuri de muncă ce au fost ocupate, surprinzător, în mai puțin de două luni.

A fost creat apoi un centru cultural, cuprînzînd toate expoziții permanente de pictură, istorie și arheologie, design și arhitectură, știință, vîntificații și viticultură. Au fost restructurate programele căminului cultural, bibliotecii, clubului, discotecii. S-au amplificat activitățile sportive și culturale. A fost creat un club de călătorie cuprînzînd toate activitățile de călătorie și de vizitare a monumentelor istorice și arheologice, de la Teremia.

A doua bogăție este, acum, geothermală. Pe baza ei, ambitosul Willi, cum îi place să i se spună, a inițiat un program local de independență energetică. Pe de o parte, este apa cu temperatura de 85°C, iar pe de alta, gazul melanjat cu apă caldă, care are o temperatură de 92,5 la sută. Există, deocamdată, cîteva locuințe în care încălzirea se face cu apă geothermală. Această sursă de căldură este folosită la primărie, la școala generală, la liceu, în unitățile agricole

Ion Longin Popescu

Continuare în pag. a 6-a

JURNAL DE POET

Lupta cu inerția

asa se numește Cenaclul literar din orașul Codlea ce m-a invitat în acest mai la o întâlnire de neuitat ce a avut loc într-o grădiniță sub sticla a serelor vestite ce lăzesc țările și Europei peste patruzeci de milioane de garoafe. Am ascultat versuri scime de elevi ai Liceului de precultură a lemnelui, Codlea fiind cunoscută și prin vestita fabrică de mobilă iar optzeci la sută din culorile serelor ce le purtăm provin de aici. Sufletul acestui cenaclu întemeietor este poetul Ion Muzală pe care l-am cunoscut ca muncitor într-o secție, poezie cea mai grea, a fabricii de mobilă. Intre timp și-a terminat facultatea și este un harnic lucrător într-o ridicare culturală a orașului de care este atașat cu toată ființa. M-a dus să-mi arate cele cîteva sute de hectare de smirguri și mlaștini rediate în ultimii ani agriculturii prin munca minilor elevilor, muncitorilor. Am văzut grah bogat crescut pe aceste locuri acum și lucrana din care nu se mai vede iepurele demult.

O linară primăvărie, Maria Staretu, și ea ridicată prin studii superioare dintre muncitori, dorește să dăruiască acestui oraș mai mult frumosi al cuvintului prin întîlniri cu scriitorii, cu oameni de artă și cultură.

Dacă am putea asculta aproape trei ceasuri poezia sub o oupă imensă a serelor, într-o grădiniță botanică a florăriei cuprînzînd exemplare de pe mai toate continentele, sîntem tineri cu toții. Cu acest orășel aproape milenar ce numără astăzi, din cei douăzeci și cinci de mii de locuitori români, germani, peste zece mii de copii.

Ioan Alexandru

Inedit

Tudor Argezei

Flori de mucigai

Mi-e sete și oș vrea să te bea, să se sorbă și să mă-mbăt cu tine, pe brînci și orb. Inghenunchiat la tine. Ca la rugăciune. Să te bea fierbinte ca un tăciune. Esti o vioară cu vibrarea nepătunsă, Lăsa-mă să-ți caut coarda ascunsă Și s-o fac să cînte mută. Esti o alăută, Esti un stup cu mierea nebăută. Doamnă, marchiză, Lăsa-ți stupul să se deschiză. Te roagă o albina, Regînd. Si-aș vrea s-o alung, Sînt orb și cîung, Și numai buzele mi-s întregi. În tremurul sărutării mă întreci, Și sărutarea. Cu gura aprinsă, cu coapselor reci. Iată, Crîncenă și zvăpăiată, Tinerete, tristete, M-am lipit de stupul tău, L-am devastat și-acum imi pare rău. Nu trebuia Să te frîng ca pe o nuia De salcie moale. A mădularilor tale. După ce am gustat din miezul tău. Nedem de tine-mi pare rău. Nu trebuia, nu era permis. Stupul trebuia să rămîie închis.

Notă: La o vîrstă cînd mintea și trupul își cer dreptul la odihnă, la 87 de ani, Tudor Argezei a publicat placheta de poezie intitulată Noaptea, pe care a dedicat-o soției sale Paraschiva, plecată de timpuriu, dar pentru totdeauna. Poezia de față urma să facă parte dintr-un volum, rămas în fază de proiect și al cărui titlu nu fusese încă stabilit de Tudor Argezei, și era dedicată tot Paraschivei. Dar pe o filă de manuscris, găsește următoarea însemnare: Volum: Junete (Versurile junetei) sau Volum: Jeunesse.

Anul acesta se implinesc 20 de ani de cînd Tudor Argezei este din nou alături de aceea împreună cu care a trăit 57 de ani. În revista Luceafărul, buna gazdă a ineditelor argezești vom publica puținele poezii definitive.

Mitzura Argezei

ARGUMENTELE CĂRȚILOR NOASTRE

Arborele cosmic

Cînd am început să scriu poemul „Avram Iancu”, subintitulat „Meditații de seară” apărut în acest an la Editura „Albatros”, aveam formată convingerea că arborele cosmic al națiunii române, cu toate ramificațiile lui viguroase și strălucitoare, își are adîncite rădăcinile în strălucirea eterne ale istoriei sale, în existența unor forme materiale și spirituale, a unor eroli ce individualizează pregnant trăsăturile esențiale ale neamului, integrîndu-l dincolo de aparențe în acia civilizației universale. Cu alte cuvinte, izvoarele fundamentale pentru scriitorul modern în elaborarea operelor de inspirație protoconștientă, pot fi găsite cu deplină temei în etnogeneza poporului nostru, în secularele lui lupte pentru păstrarea ființei naționale, în unitatea și unirea tinerilor românilor, în mitologie, în pantheonul personalităților cu aureola de simbol.

Un destin frîmțant și în același timp demurgic al epopeii noastre naționale de la 1848, l-a constituit pentru mine, ca poet, figura înălțată Avram Iancu, marele revoluționar din Transilvania, despre care au scris sublim acum strălucite condeie și despre care se va mai scrie atîta timp cît va exista literatura română. Dorind să re-creez literar personalitatea definitorie a celui care a fost „Crăiul Munților Apuseni”, nu am optat pentru cunoștința și mai puțin riscașă a evocării istorice. Întrucît Avram Iancu, prin universul său identic, de acțiune și de sentimente profunde umane a fost o conștiință care și-a depășit veacul, mi-am propus să explorez atîta zonele magmatice ale metafizicii sale, cît și alcătuirea lucidității acestuia, ale determinării și purității lui sufletiste.

Din capul locului am intenționat și „Meditațiile de seară”, cu multiplele lor iradiere de semnificații, să configureze spiritual o efigie mai puțin cunoscută a eroului nostru național, în deplin consens cu însăși logica istoriei poporului român. Metoda de lucru pe care m-am sprijinit în elaborarea poemului a fost aceea statuată pe concepția că într-o operă literară de anvergură trebuie să te bizui numai pe faptele de esență, care determină mișcarea ideilor sau le simbolizează. Așadar, conceput ca o pledoarie de ordin

Dumitran Frunză

Continuare în pag. a 6-a

INSEMNAȚII

Capcane de argint

Cimpia Brăilei și-a limpezit cerul și l-a depărtat. Ea este aceea care dă semnal primăverii și se așeze. De-a lungul albulor. De-a lungul ogorului și al pășunii. De-a lungul viilor și grădinilor. Și Avram Iancu respiră larg și se oxigenează pe sine. Pădurea malurilor, ea o gardă de zi și de noapte, își mîrește conținutul umbra. Au pleznit degetele sălcilor, iarba a devenit iarbă. Stuca rece, puternică, e rară și siletă. Și-a petrecut toate nunțile. O fostă regină.

Pămîntul, deja, s-a nerezit și s-a priment. Luna hotărîta și nehotărîta, aprilie s-a mișcat însă repede și precis. Dar uneori a trebuit domesticită pentru ca fortăreața recoltelor să capătute pe toamnă necondonată. Dărnicia Fluviului și a Cîmpiei pare, uneori, o ecuație savantă a cărei cheie se numește încredere, pricepere, hărnicie. Și, mai ales, iubire față de Fluviu și față de Cimpie. Așa s-a domesticit aprilie. Cu forța și cu iubirea.

Mircea Cavada

O OPERĂ PENTRU MITE, INIMĂ ȘI LITERATURĂ

Un mare animator

Nașcut la 12/24 mai 1812 și decedat la 20 aprilie — 2 mai 1893 George Barițiu a fost cel mai activ și mai multilateralul cărturar român al secolului al XIX-lea, desfășurând cu aceeași pasiune și încredere activități pe cîmpul de intensă creație științifică și literară. În toate domeniile Barițiu a dovedit aceeași energie și fecunditate, în unele deținind chiar locurile de frunte.

A început prin a fi poet dramatic, pentru a continua ca profesor de fizică la Blaj și apoi profesor la Brașov, în cadrul organului de presă și reviste din Transilvania și a participat de mîna întîi la revoluția din 1848. A intrat în chiar de la începutul activității sale strîns legături cu cărturarii și scriitorii români de peste Carpați, fiind totodată prin zărele sale unul din susținătorii cei mai înfocați ai Unirii Principatelor, al războiului pentru independență și apoi al luptei pentru autonomia Transilvaniei. Timp de zece de ani Barițiu a fost principalul glas al cărturarilor români din Transilvania, publicările sale fiind printre cele mai semnate ale vremii. A dat de asemenea expresie unei tendințe spirituale unitare naționale, militînd în mod permanent pentru unitatea limbii, a culturii, a literaturii și a științei naționale, îmbrățișînd în același timp, ca și M. Kogălniceanu, A.D. Xenopol și B.P. Hasdeu și problemele economice și ideologice pe care le-a abordat în mod sistematic.

Începîndu-și studiile la Blaj, Barițiu și-a însușit temeinic ideile Școlii ardelene, fiind unul din principalii adepți ai lui Teodor Maier, a cărui „istorie pentru începutul românilor din Dacia” a intenționat să o traducă și în limba maghiară, pentru a combate astfel „erorile istoricografice maghiare. Invitat de către negustorii români în anul 1836 ca profesor la școala din Brașov recent înființată, Barițiu a rostit în anul următor renumita sa Cuvîntare școlastică la examenul de vară în școala românească din Brașov.

Barițiu au ajuns la Blaj profesori profesori bilingvi, poetul Andrei Mureșianu și latinistul Iacob Mureșianu, care aveau să devină apoi principalii săi colaboratori în orașul de la poalele Tâmpel. În anul 1837 întorcîndu-se cu tipograful Ioan Gott, Barițiu a înființat în vechiul oraș al Brașovului un organ de presă românesc, intitulat semnificativ „Gazeta pentru minte, inimă și literatură”. La această foaie au colaborat principalii scriitori ardeleni ai timpului: Timotei Cipariu, Andrei Mureșianu, Ioan Rusu și alții, precum și scriitorii transcarpațini, N. Balcescu, M. Kogălniceanu, V. Negruzi, N. Bălcescu, C.A. Rosetti, D. Bolintineanu, Iancu Văcărescu ș.a. Prin această acțiune s-au pus bazele unitare ale literaturii române. Datorită lui Barițiu au colaborat la periodicele de peste munte și numeroși scriitori ardeleni. Atît ca profesor, la școala din Brașov cît și ca întemeietor al celei din Cluj, Barițiu a avut o activitate deosebit de intensă. În anul 1837, în calitate de lingvist și filolog a desfășurat Barițiu în cadrul „Asociațiunii pentru literatură și cultura poporului român din Transilvania”, înființată în 1861, și al „Societății Academice române” de la București, la ale căreia lucrări a participat împreună cu Timotei Cipariu și alții. El a fost totodată secretar și președinte al marilor așezămînt, murind în calitate de președinte al acestuia. La Asociațiune Barițiu a fost deosebit de activ, alături de Andrei Saguna, unul din principalii militanți, autor al statutelor și în cele din urmă președinte.

Continuîndu-și activitatea publicistică, Barițiu a întemeiat, în 1838, „Gazeta de Transilvania”, acesta fiind primul ziar politic, tot la Brașov, al românilor transilvăneni. Departele de a avea un caracter regional „Gazeta de Transilvania” a fost un organ de presă al tuturor românilor, ea îmbrățișînd interesele generale ale tuturor. În Transilvania, luptînd din greu cu cenzura lui Metternich, ea apăra drepturile românilor, iar peste Carpați combatînd din răsputeri tarismul reprezentat de Regulamentul Organic. La 1848, avînd strîns legături cu cărturarii de la București și de la Iași, Barițiu a avut o activitate deosebit de intensă, fiind unul din susținătorii programelor și acțiunilor tuturor revoluționarilor juclînd, cum era și firesc, un rol principal în Transilvania alături de Simion Bărnuțiu, Andrei Saguna și Avram Iancu. El a fost în același timp unul din cei mai stăruitori popularizatori ai „celor două nașterii românești”, „nașterea în Transilvania” și „nașterea în România” și „Destinațiile române de V. Alecsandri și A. Mureșianu.

La 3/15 mai 1848 el a fost în același timp unul din principalii oratori de la Cîmpia libertății și apoi unul din conducătorii delegației trimisă la dietă din Cluj pentru a expune revendicările poporului român, printre care era și înființarea unei universități românești la Blaj, precum și desfășurarea obșagiei și acordarea tuturor libertăților cetățenești.

În timpul revoluției, s-a refugiat în Muntenia și apoi în Moldova și Bucovina, unde a fost maltrat, fiind eliberat la intervenția fraților Hurmuzaki, el intrînd apoi în redacția ziarului „Acestora, Bucovina”, unde a lucrat pînă la reînființarea în Transilvania a revistei „Gazeta de literatură, inimă și literatură” și a fost înființat în sfîrșit de la conducerea ziarului și înlocuit cu Iacob Mureșianu.

La Brașov, pe lângă redactarea ziarului, Barițiu a avut o însemnată parte și la conducerea Casinei negustorilor români, care a adăpostit în 1848 și pe revoluționarii moldoveni, în frunte cu Vasile Alecsandri. A avut următorii Barițiu a luptat pentru înființarea liceului românesc, numit mai tîrziu „Andrei Saguna”.

La 1877 Barițiu a susținut din răsputeri cauza războiului pentru independența României, luînd apărarea femeilor care au intrat în diferite colecte pentru ajutorarea răniților și a orfanilor. În 1878 pe drumul către înființarea unui cotidian român, Barițiu a întemeiat ziarul „Observatorul” pe care îl va conduce împreună cu fiul său Ieronim. Prin acest ziar — s-a susținut politica ardelenilor pentru autonomia Transilvaniei, cunoscută sub numele de politica pasivistă.

În cadrul Asociațiunii, pe lângă o intensă activitate pentru ridicarea culturală și economică a poporului, Barițiu a înființat și revista „Transilvania care apare și astăzi.

Spre sfîrșitul vieții, Barițiu a înființat pe lângă numeroase alte studii istorice marea sa operă „Istoria Transilvaniei pe 200 de ani în urmă, care a cuprins istoria românilor ardeleni din epoca precedentă răscolii lui Horea și a revoluției de la 1848.

Activitatea lui George Barițiu a avut o largă influență asupra dezvoltării politice și culturale a românilor din Ardeal și totodată asupra progresului economic al acestora. El a fost întemeietorul și conducătorul fabricii de hîrtie de la Zărnești, pentru care a făcut mai multe călătorii în Europa (Viena, Paris, Bruxelles), precum și a primelor expoziții industriale de peste munte.

Încercînd de glorie, Barițiu a murit la 81 de ani, rămîndu-și astăzi una din figurile dominante ale culturii românești din Transilvania. La Sibiu și la Brașov i s-au ridicat două impunătoare statui.

Vasile Netea

„...el a știut să descopere todeauna locul, punctul unde trebuia dusă lupta pentru neamul său și să se infățișeze acolo cu steagul în mină, jertfînd odihna sa, interesul său și, ceea ce e mai mult, jertfînd soarta reputației sale după moarte. În aceasta-i stă meritul cel mare”.

Nicolae IORGA

Adevărurile Transilvaniei

Poate că nimeni nu prea puțin, în epoca lui George Barițiu, știe ce înseamnă să începi cu acestă din urmă avea să dăruiască vieții și istoriei transilvane una din cele mai cuprinzătoare imagini, dezvoltîndu-le fiindul tragic al acestei istorii și al Transilvaniei. Într-o vreme de incertitudine, de pierire și apoi de înălțare a vieții românești de aici; urmînd acea îndelungată statornicie a temelurilor și a crezurilor noastre vechi, năpăstuite și năruite de trufia și cruzimea iacombă a nobilimii maghiare; numai ca să dea contemporanilor săi și, după el, contemporanilor urmași, acea cumplită și necrezută stare de lucruri, prin care restituia lumii argumentele tragice ale istoriei transilvane. Osiardia lui Barițiu, în cele de mai sus, a fost fără egal. A fost fără egal, deoarece Barițiu adunase toate argumentele tragice ale istoriei transilvane după ce o viață întreagă și pe același pămînt transilvan a fost un întemeietor, întemeietorul celor trei publicații de răsănit, într-o vreme de urgență pentru cuvîntul românesc „Gazeta de Transilvania” (1837), cel mai vechi ziar românesc al Ardealului, la scurt timp, în ianuarie 1838, îl urmează adevăratul ei literar: „Foaie pentru minte, inimă și literatură”, apoi, peste trei decenii, în 1868, revista literară „Transilvania”, trecute toate prin canoanele suspendării, prin procesele de presă, prin condamnările la închisoare a Ardealului, la scurt timp, în ianuarie 1838, îl urmează adevăratul ei literar: „Foaie pentru minte, inimă și literatură”, apoi, peste trei decenii, în 1868, revista literară „Transilvania”, trecute toate prin canoanele suspendării, prin procesele de presă, prin condamnările la închisoare a Ardealului, la scurt timp, în ianuarie 1838, îl urmează adevăratul ei literar: „Foaie pentru minte, inimă și literatură”, apoi, peste trei decenii, în 1868, revista literară „Transilvania”, trecute toate prin canoanele suspendării, prin procesele de presă, prin condamnările la închisoare a Ardealului, la scurt timp, în ianuarie 1838, îl urmează adevăratul ei literar: „Foaie pentru minte, inimă și literatură”, apoi, peste trei decenii, în 1868, revista literară „Transilvania”, trecute toate prin canoanele suspendării, prin procesele de presă, prin condamnările la închisoare a Ardealului, la scurt timp, în ianuarie 1838, îl urmează adevăratul ei literar: „Foaie pentru minte, inimă și literatură”, apoi, peste trei decenii, în 1868, revista literară „Transilvania”, trecute toate prin canoanele suspendării, prin procesele de presă, prin condamnările la închisoare a Ardealului, la scurt timp, în ianuarie 1838, îl urmează adevăratul ei literar: „Foaie pentru minte, inimă și literatură”, apoi, peste trei decenii, în 1868, revista literară „Transilvania”, trecute toate prin canoanele suspendării, prin procesele de presă, prin condamnările la închisoare a Ardealului, la scurt timp, în ianuarie 1838, îl urmează adevăratul ei literar: „Foaie pentru minte, inimă și literatură”, apoi, peste trei decenii, în 1868, revista literară „Transilvania”, trecute toate prin canoanele suspendării, prin procesele de presă, prin condamnările la închisoare a Ardealului, la scurt timp, în ianuarie 1838, îl urmează adevăratul ei literar: „Foaie pentru minte, inimă și literatură”, apoi, peste trei decenii, în 1868, revista literară „Transilvania”, trecute toate prin canoanele suspendării, prin procesele de presă, prin condamnările la închisoare a Ardealului, la scurt timp, în ianuarie 1838, îl urmează adevăratul ei literar: „Foaie pentru minte, inimă și literatură”, apoi, peste trei decenii, în 1868, revista literară „Transilvania”, trecute toate prin canoanele suspendării, prin procesele de presă, prin condamnările la închisoare a Ardealului, la scurt timp, în ianuarie 1838, îl urmează adevăratul ei literar: „Foaie pentru minte, inimă și literatură”, apoi, peste trei decenii, în 1868, revista literară „Transilvania”, trecute toate prin canoanele suspendării, prin procesele de presă, prin condamnările la închisoare a Ardealului, la scurt timp, în ianuarie 1838, îl urmează adevăratul ei literar: „Foaie pentru minte, inimă și literatură”, apoi, peste trei decenii, în 1868, revista literară „Transilvania”, trecute toate prin canoanele suspendării, prin procesele de presă, prin condamnările la închisoare a Ardealului, la scurt timp, în ianuarie 1838, îl urmează adevăratul ei literar: „Foaie pentru minte, inimă și literatură”, apoi, peste trei decenii, în 1868, revista literară „Transilvania”, trecute toate prin canoanele suspendării, prin procesele de presă, prin condamnările la închisoare a Ardealului, la scurt timp, în ianuarie 1838, îl urmează adevăratul ei literar: „Foaie pentru minte, inimă și literatură”, apoi, peste trei decenii, în 1868, revista literară „Transilvania”, trecute toate prin canoanele suspendării, prin procesele de presă, prin condamnările la închisoare a Ardealului, la scurt timp, în ianuarie 1838, îl urmează adevăratul ei literar: „Foaie pentru minte, inimă și literatură”, apoi, peste trei decenii, în 1868, revista literară „Transilvania”, trecute toate prin canoanele suspendării, prin procesele de presă, prin condamnările la închisoare a Ardealului, la scurt timp, în ianuarie 1838, îl urmează adevăratul ei literar: „Foaie pentru minte, inimă și literatură”, apoi, peste trei decenii, în 1868, revista literară „Transilvania”, trecute toate prin canoanele suspendării, prin procesele de presă, prin condamnările la închisoare a Ardealului, la scurt timp, în ianuarie 1838, îl urmează adevăratul ei literar: „Foaie pentru minte, inimă și literatură”, apoi, peste trei decenii, în 1868, revista literară „Transilvania”, trecute toate prin canoanele suspendării, prin procesele de presă, prin condamnările la închisoare a Ardealului, la scurt timp, în ianuarie 1838, îl urmează adevăratul ei literar: „Foaie pentru minte, inimă și literatură”, apoi, peste trei decenii, în 1868, revista literară „Transilvania”, trecute toate prin canoanele suspendării, prin procesele de presă, prin condamnările la închisoare a Ardealului, la scurt timp, în ianuarie 1838, îl urmează adevăratul ei literar: „Foaie pentru minte, inimă și literatură”, apoi, peste trei decenii, în 1868, revista literară „Transilvania”, trecute toate prin canoanele suspendării, prin procesele de presă, prin condamnările la închisoare a Ardealului, la scurt timp, în ianuarie 1838, îl urmează adevăratul ei literar: „Foaie pentru minte, inimă și literatură”, apoi, peste trei decenii, în 1868, revista literară „Transilvania”, trecute toate prin canoanele suspendării, prin procesele de presă, prin condamnările la închisoare a Ardealului, la scurt timp, în ianuarie 1838, îl urmează adevăratul ei literar: „Foaie pentru minte, inimă și literatură”, apoi, peste trei decenii, în 1868, revista literară „Transilvania”, trecute toate prin canoanele suspendării, prin procesele de presă, prin condamnările la închisoare a Ardealului, la scurt timp, în ianuarie 1838, îl urmează adevăratul ei literar: „Foaie pentru minte, inimă și literatură”, apoi, peste trei decenii, în 1868, revista literară „Transilvania”, trecute toate prin canoanele suspendării, prin procesele de presă, prin condamnările la închisoare a Ardealului, la scurt timp, în ianuarie 1838, îl urmează adevăratul ei literar: „Foaie pentru minte, inimă și literatură”, apoi, peste trei decenii, în 1868, revista literară „Transilvania”, trecute toate prin canoanele suspendării, prin procesele de presă, prin condamnările la închisoare a Ardealului, la scurt timp, în ianuarie 1838, îl urmează adevăratul ei literar: „Foaie pentru minte, inimă și literatură”, apoi, peste trei decenii, în 1868, revista literară „Transilvania”, trecute toate prin canoanele suspendării, prin procesele de presă, prin condamnările la închisoare a Ardealului, la scurt timp, în ianuarie 1838, îl urmează adevăratul ei literar: „Foaie pentru minte, inimă și literatură”, apoi, peste trei decenii, în 1868, revista literară „Transilvania”, trecute toate prin canoanele suspendării, prin procesele de presă, prin condamnările la închisoare a Ardealului, la scurt timp, în ianuarie 1838, îl urmează adevăratul ei literar: „Foaie pentru minte, inimă și literatură”, apoi, peste trei decenii, în 1868, revista literară „Transilvania”, trecute toate prin canoanele suspendării, prin procesele de presă, prin condamnările la închisoare a Ardealului, la scurt timp, în ianuarie 1838, îl urmează adevăratul ei literar: „Foaie pentru minte, inimă și literatură”, apoi, peste trei decenii, în 1868, revista literară „Transilvania”, trecute toate prin canoanele suspendării, prin procesele de presă, prin condamnările la închisoare a Ardealului, la scurt timp, în ianuarie 1838, îl urmează adevăratul ei literar: „Foaie pentru minte, inimă și literatură”, apoi, peste trei decenii, în 1868, revista literară „Transilvania”, trecute toate prin canoanele suspendării, prin procesele de presă, prin condamnările la închisoare a Ardealului, la scurt timp, în ianuarie 1838, îl urmează adevăratul ei literar: „Foaie pentru minte, inimă și literatură”, apoi, peste trei decenii, în 1868, revista literară „Transilvania”, trecute toate prin canoanele suspendării, prin procesele de presă, prin condamnările la închisoare a Ardealului, la scurt timp, în ianuarie 1838, îl urmează adevăratul ei literar: „Foaie pentru minte, inimă și literatură”, apoi, peste trei decenii, în 1868, revista literară „Transilvania”, trecute toate prin canoanele suspendării, prin procesele de presă, prin condamnările la închisoare a Ardealului, la scurt timp, în ianuarie 1838, îl urmează adevăratul ei literar: „Foaie pentru minte, inimă și literatură”, apoi, peste trei decenii, în 1868, revista literară „Transilvania”, trecute toate prin canoanele suspendării, prin procesele de presă, prin condamnările la închisoare a Ardealului, la scurt timp, în ianuarie 1838, îl urmează adevăratul ei literar: „Foaie pentru minte, inimă și literatură”, apoi, peste trei decenii, în 1868, revista literară „Transilvania”, trecute toate prin canoanele suspendării, prin procesele de presă, prin condamnările la închisoare a Ardealului, la scurt timp, în ianuarie 1838, îl urmează adevăratul ei literar: „Foaie pentru minte, inimă și literatură”, apoi, peste trei decenii, în 1868, revista literară „Transilvania”, trecute toate prin canoanele suspendării, prin procesele de presă, prin condamnările la închisoare a Ardealului, la scurt timp, în ianuarie 1838, îl urmează adevăratul ei literar: „Foaie pentru minte, inimă și literatură”, apoi, peste trei decenii, în 1868, revista literară „Transilvania”, trecute toate prin canoanele suspendării, prin procesele de presă, prin condamnările la închisoare a Ardealului, la scurt timp, în ianuarie 1838, îl urmează adevăratul ei literar: „Foaie pentru minte, inimă și literatură”, apoi, peste trei decenii, în 1868, revista literară „Transilvania”, trecute toate prin canoanele suspendării, prin procesele de presă, prin condamnările la închisoare a Ardealului, la scurt timp, în ianuarie 1838, îl urmează adevăratul ei literar: „Foaie pentru minte, inimă și literatură”, apoi, peste trei decenii, în 1868, revista literară „Transilvania”, trecute toate prin canoanele suspendării, prin procesele de presă, prin condamnările la închisoare a Ardealului, la scurt timp, în ianuarie 1838, îl urmează adevăratul ei literar: „Foaie pentru minte, inimă și literatură”, apoi, peste trei decenii, în 1868, revista literară „Transilvania”, trecute toate prin canoanele suspendării, prin procesele de presă, prin condamnările la închisoare a Ardealului, la scurt timp, în ianuarie 1838, îl urmează adevăratul ei literar: „Foaie pentru minte, inimă și literatură”, apoi, peste trei decenii, în 1868, revista literară „Transilvania”, trecute toate prin canoanele suspendării, prin procesele de presă, prin condamnările la închisoare a Ardealului, la scurt timp, în ianuarie 1838, îl urmează adevăratul ei literar: „Foaie pentru minte, inimă și literatură”, apoi, peste trei decenii, în 1868, revista literară „Transilvania”, trecute toate prin canoanele suspendării, prin procesele de presă, prin condamnările la închisoare a Ardealului, la scurt timp, în ianuarie 1838, îl urmează adevăratul ei literar: „Foaie pentru minte, inimă și literatură”, apoi, peste trei decenii, în 1868, revista literară „Transilvania”, trecute toate prin canoanele suspendării, prin procesele de presă, prin condamnările la închisoare a Ardealului, la scurt timp, în ianuarie 1838, îl urmează adevăratul ei literar: „Foaie pentru minte, inimă și literatură”, apoi, peste trei decenii, în 1868, revista literară „Transilvania”, trecute toate prin canoanele suspendării, prin procesele de presă, prin condamnările la închisoare a Ardealului, la scurt timp, în ianuarie 1838, îl urmează adevăratul ei literar: „Foaie pentru minte, inimă și literatură”, apoi, peste trei decenii, în 1868, revista literară „Transilvania”, trecute toate prin canoanele suspendării, prin procesele de presă, prin condamnările la închisoare a Ardealului, la scurt timp, în ianuarie 1838, îl urmează adevăratul ei literar: „Foaie pentru minte, inimă și literatură”, apoi, peste trei decenii, în 1868, revista literară „Transilvania”, trecute toate prin canoanele suspendării, prin procesele de presă, prin condamnările la închisoare a Ardealului, la scurt timp, în ianuarie 1838, îl urmează adevăratul ei literar: „Foaie pentru minte, inimă și literatură”, apoi, peste trei decenii, în 1868, revista literară „Transilvania”, trecute toate prin canoanele suspendării, prin procesele de presă, prin condamnările la închisoare a Ardealului, la scurt timp, în ianuarie 1838, îl urmează adevăratul ei literar: „Foaie pentru minte, inimă și literatură”, apoi, peste trei decenii, în 1868, revista literară „Transilvania”, trecute toate prin canoanele suspendării, prin procesele de presă, prin condamnările la închisoare a Ardealului, la scurt timp, în ianuarie 1838, îl urmează adevăratul ei literar: „Foaie pentru minte, inimă și literatură”, apoi, peste trei decenii, în 1868, revista literară „Transilvania”, trecute toate prin canoanele suspendării, prin procesele de presă, prin condamnările la închisoare a Ardealului, la scurt timp, în ianuarie 1838, îl urmează adevăratul ei literar: „Foaie pentru minte, inimă și literatură”, apoi, peste trei decenii, în 1868, revista literară „Transilvania”, trecute toate prin canoanele suspendării, prin procesele de presă, prin condamnările la închisoare a Ardealului, la scurt timp, în ianuarie 1838, îl urmează adevăratul ei literar: „Foaie pentru minte, inimă și literatură”, apoi, peste trei decenii, în 1868, revista literară „Transilvania”, trecute toate prin canoanele suspendării, prin procesele de presă, prin condamnările la închisoare a Ardealului, la scurt timp, în ianuarie 1838, îl urmează adevăratul ei literar: „Foaie pentru minte, inimă și literatură”, apoi, peste trei decenii, în 1868, revista literară „Transilvania”, trecute toate prin canoanele suspendării, prin procesele de presă, prin condamnările la închisoare a Ardealului, la scurt timp, în ianuarie 1838, îl urmează adevăratul ei literar: „Foaie pentru minte, inimă și literatură”, apoi, peste trei decenii, în 1868, revista literară „Transilvania”, trecute toate prin canoanele suspendării, prin procesele de presă, prin condamnările la închisoare a Ardealului, la scurt timp, în ianuarie 1838, îl urmează adevăratul ei literar: „Foaie pentru minte, inimă și literatură”, apoi, peste trei decenii, în 1868, revista literară „Transilvania”, trecute toate prin canoanele suspendării, prin procesele de presă, prin condamnările la închisoare a Ardealului, la scurt timp, în ianuarie 1838, îl urmează adevăratul ei literar: „Foaie pentru minte, inimă și literatură”, apoi, peste trei decenii, în 1868, revista literară „Transilvania”, trecute toate prin canoanele suspendării, prin procesele de presă, prin condamnările la închisoare a Ardealului, la scurt timp, în ianuarie 1838, îl urmează adevăratul ei literar: „Foaie pentru minte, inimă și literatură”, apoi, peste trei decenii, în 1868, revista literară „Transilvania”, trecute toate prin canoanele suspendării, prin procesele de presă, prin condamnările la închisoare a Ardealului, la scurt timp, în ianuarie 1838, îl urmează adevăratul ei literar: „Foaie pentru minte, inimă și literatură”, apoi, peste trei decenii, în 1868, revista literară „Transilvania”, trecute toate prin canoanele suspendării, prin procesele de presă, prin condamnările la închisoare a Ardealului, la scurt timp, în ianuarie 1838, îl urmează adevăratul ei literar: „Foaie pentru minte, inimă și literatură”, apoi, peste trei decenii, în 1868, revista literară „Transilvania”, trecute toate prin canoanele suspendării, prin procesele de presă, prin condamnările la închisoare a Ardealului, la scurt timp, în ianuarie 1838, îl urmează adevăratul ei literar: „Foaie pentru minte, inimă și literatură”, apoi, peste trei decenii, în 1868, revista literară „Transilvania”, trecute toate prin canoanele suspendării, prin procesele de presă, prin condamnările la închisoare a Ardealului, la scurt timp, în ianuarie 1838, îl urmează adevăratul ei literar: „Foaie pentru minte, inimă și literatură”, apoi, peste trei decenii, în 1868, revista literară „Transilvania”, trecute toate prin canoanele suspendării, prin procesele de presă, prin condamnările la închisoare a Ardealului, la scurt timp, în ianuarie 1838, îl urmează adevăratul ei literar: „Foaie pentru minte, inimă și literatură”, apoi, peste trei decenii, în 1868, revista literară „Transilvania”, trecute toate prin canoanele suspendării, prin procesele de presă, prin condamnările la închisoare a Ardealului, la scurt timp, în ianuarie 1838, îl urmează adevăratul ei literar: „Foaie pentru minte, inimă și literatură”, apoi, peste trei decenii, în 1868, revista literară „Transilvania”, trecute toate prin canoanele suspendării, prin procesele de presă, prin condamnările la închisoare a Ardealului, la scurt timp, în ianuarie 1838, îl urmează adevăratul ei literar: „Foaie pentru minte, inimă și literatură”, apoi, peste trei decenii, în 1868, revista literară „Transilvania”, trecute toate prin canoanele suspendării, prin procesele de presă, prin condamnările la închisoare a Ardealului, la scurt timp, în ianuarie 1838, îl urmează adevăratul ei literar: „Foaie pentru minte, inimă și literatură”, apoi, peste trei decenii, în 1868, revista literară „Transilvania”, trecute toate prin canoanele suspendării, prin procesele de presă, prin condamnările la închisoare a Ardealului, la scurt timp, în ianuarie 1838, îl urmează adevăratul ei literar: „Foaie pentru minte, inimă și literatură”, apoi, peste trei decenii, în 1868, revista literară „Transilvania”, trecute toate prin canoanele suspendării, prin procesele de presă, prin condamnările la închisoare a Ardealului, la scurt timp, în ianuarie 1838, îl urmează adevăratul ei literar: „Foaie pentru minte, inimă și literatură”, apoi, peste trei decenii, în 1868, revista literară „Transilvania”, trecute toate prin canoanele suspendării, prin procesele de presă, prin condamnările la închisoare a Ardealului, la scurt timp, în ianuarie 1838, îl urmează adevăratul ei literar: „Foaie pentru minte, inimă și literatură”, apoi, peste trei decenii, în 1868, revista literară „Transilvania”, trecute toate prin canoanele suspendării, prin procesele de presă, prin condamnările la închisoare a Ardealului, la scurt timp, în ianuarie 1838, îl urmează adevăratul ei literar: „Foaie pentru minte, inimă și literatură”, apoi, peste trei decenii, în 1868, revista literară „Transilvania”, trecute toate prin canoanele suspendării, prin procesele de presă, prin condamnările la închisoare a Ardealului, la scurt timp, în ianuarie 1838, îl urmează adevăratul ei literar: „Foaie pentru minte, inimă și literatură”, apoi, peste trei decenii, în 1868, revista literară „Transilvania”, trecute toate prin canoanele suspendării, prin procesele de presă, prin condamnările la închisoare a Ardealului, la scurt timp, în ianuarie 1838, îl urmează adevăratul ei literar: „Foaie pentru minte, inimă și literatură”, apoi, peste trei decenii, în 1868, revista literară „Transilvania”, trecute toate prin canoanele suspendării, prin procesele de presă, prin condamnările la închisoare a Ardealului, la scurt timp, în ianuarie 1838, îl urmează adevăratul ei literar: „Foaie pentru minte, inimă și literatură”, apoi, peste trei decenii, în 1868, revista literară „Transilvania”, trecute toate prin canoanele suspendării, prin procesele de presă, prin condamnările la închisoare a Ardealului, la scurt timp, în ianuarie 1838, îl urmează adevăratul ei literar: „Foaie pentru minte, inimă și literatură”, apoi, peste trei decenii, în 1868, revista literară „Transilvania”, trecute toate prin canoanele suspendării, prin procesele de presă, prin condamnările la închisoare a Ardealului, la scurt timp, în ianuarie 1838, îl urmează adevăratul ei literar: „Foaie pentru minte, inimă și literatură”, apoi, peste trei decenii, în 1868, revista literară „Transilvania”, trecute toate prin canoanele suspendării, prin procesele de presă, prin condamnările la închisoare a Ardealului, la scurt timp, în ianuarie 1838, îl urmează adevăratul ei literar: „Foaie pentru minte, inimă și literatură”, apoi, peste trei decenii, în 1868, revista literară „Transilvania”, trecute toate prin canoanele suspendării, prin procesele de presă, prin condamnările la închisoare a Ardealului, la scurt timp, în ianuarie 1838, îl urmează adevăratul ei literar: „Foaie pentru minte, inimă și literatură”, apoi, peste trei decenii, în 1868, revista literară „Transilvania”, trecute toate prin canoanele suspendării, prin procesele de presă, prin condamnările la închisoare a Ardealului, la scurt timp, în ianuarie 1838, îl urmează adevăratul ei literar: „Foaie pentru minte, inimă și literatură”, apoi, peste trei decenii, în 1868, revista literară „Transilvania”, trecute toate prin canoanele suspendării, prin procesele de presă, prin condamnările la închisoare a Ardealului, la scurt timp, în ianuarie 1838, îl urmează adevăratul ei literar: „Foaie pentru minte, inimă și literatură”, apoi, peste trei decenii, în 1868, revista literară „Transilvania”, trecute toate prin canoanele suspendării, prin procesele de presă, prin condamnările la închisoare a Ardealului, la scurt timp, în ianuarie 1838, îl urmează adevăratul ei literar: „Foaie pentru minte, inimă și literatură”, apoi, peste trei decenii, în 1868, revista literară „Transilvania”, trecute toate prin canoanele suspendării, prin procesele de presă, prin condamnările la închisoare a Ardealului, la scurt timp, în ianuarie 1838, îl urmează adevăratul ei literar: „Foaie pentru minte, inimă și literatură”, apoi, peste trei decenii, în 1868, revista literară „Transilvania”, trecute toate prin canoanele suspendării, prin procesele de presă, prin condamnările la închisoare a Ardealului, la scurt timp, în ianuarie 1838, îl urmează adevăratul ei literar: „Foaie pentru minte, inimă și literatură”, apoi, peste trei decenii, în 1868, revista literară „Transilvania”, trecute toate prin canoanele suspendării, prin procesele de presă, prin condamnările la închisoare a Ardealului, la scurt timp, în ianuarie 1838, îl urmează adevăratul ei literar: „Foaie pentru minte, inimă și literatură”, apoi, peste trei decenii, în 1868, revista literară „Transilvania”, trecute toate prin canoanele suspendării, prin procesele de presă, prin condamnările la închisoare a Ardealului, la scurt timp, în ianuarie 1838, îl urmează adevăratul ei literar: „Foaie pentru minte, inimă și literatură”, apoi, peste trei decenii, în 1868, revista literară „Transilvania”, trecute toate prin canoanele suspendării, prin procesele de presă, prin condamnările la închisoare a Ardealului, la scurt timp, în ianuarie 1838, îl urmează adevăratul ei literar: „Foaie pentru minte, inimă și literatură”, apoi, peste trei decenii, în 1868, revista literară „Transilvania”, trecute toate prin canoanele suspendării, prin procesele de presă, prin condamnările la închisoare a Ardealului, la scurt timp, în ianuarie 1838, îl urmează adevăratul ei literar: „Foaie pentru minte, inimă și literatură”, apoi, peste trei decenii, în 1868, revista literară „Transilvania”, trecute toate prin canoanele suspendării, prin procesele de presă, prin condamnările la închisoare a Ardealului, la scurt timp, în ianuarie 1838, îl urmează adevăratul ei literar: „Foaie pentru minte, inimă și literatură”, apoi, peste trei decenii, în 1868, revista literară „Transilvania”, trecute toate prin canoanele suspendării, prin procesele de presă, prin condamnările la închisoare a Ardealului, la scurt timp, în ianuarie 1838, îl urmează adevăratul ei literar: „Foaie pentru minte, inimă și literatură”, apoi, peste trei decenii, în 1868, revista literară „Transilvania”, trecute toate prin canoanele suspendării, prin procesele de presă, prin condamnările la închisoare a Ardealului, la scurt timp, în ianuarie 1838, îl urmează adevăratul ei literar: „Foaie pentru minte, inimă și literatură”, apoi, peste trei decenii, în 1868, revista literară „Transilvania”, trecute toate prin canoanele suspendării, prin procesele de presă, prin condamnările la închisoare a Ardealului, la scurt timp, în ianuarie 1838, îl urmează adevăratul ei literar: „Foaie pentru minte, inimă și literatură”, apoi, peste trei decenii, în 1868, revista literară „Transilvania”, trecute toate prin canoanele suspendării, prin procesele de presă, prin condamnările la închisoare a Ardealului, la scurt timp, în ianuarie 1838, îl urmează adevăratul ei literar: „Foaie pentru minte, inimă și literatură”, apoi, peste trei decenii, în 1868, revista literară „Transilvania”, trecute toate prin canoanele suspendării, prin procesele de presă, prin condamnările la închisoare a Ardealului, la scurt timp, în ianuarie 1838, îl urmează adevăratul ei literar: „Foaie pentru minte, inimă și literatură”, apoi, peste trei decenii, în 1868, revista literară „Transilvania”, trecute toate prin canoanele suspendării, prin procesele de presă, prin condamnările la închisoare a Ardealului, la scurt timp, în ianuarie 1838, îl urmează adevăratul ei literar: „Foaie pentru minte, inimă și literatură”, apoi, peste trei decenii, în 1868, revista literară „Transilvania”, trecute toate prin canoanele suspendării, prin procesele de presă, prin condamnările la închisoare a Ardealului, la scurt timp, în ianuarie 1838, îl urmează adevăratul ei literar: „Foaie pentru minte, inimă și literatură”, apoi, peste trei decenii, în 1868, revista literară „Transilvania”, trecute toate prin canoanele suspendării, prin procesele de presă, prin condamnările la închisoare a Ardealului, la scurt timp, în ianuarie 1838, îl urmează adevăratul ei literar: „Foaie pentru minte, inimă și literatură”, apoi, peste trei decenii, în 1868, revista literară „Transilvania”, trecute toate prin canoanele suspendării, prin procesele de presă, prin condamnările la închisoare a Ardealului, la scurt timp, în ianuarie 1838, îl urmează adevăratul ei literar: „Foaie pentru minte, inimă și literatură”, apoi, peste trei decenii, în 1868, revista literară „Transilvania”, trecute toate prin canoanele suspendării, prin procesele de presă, prin condamnările la închisoare a Ardealului, la scurt timp, în ianuarie 1838, îl urmează adevăratul ei literar: „Foaie pentru minte, inimă și literatură”, apoi, peste trei decenii, în 1868, revista literară „Transilvania”, trecute toate prin canoanele suspendării, prin procesele de presă, prin condamnările la închisoare a Ardealului, la scurt timp, în ianuarie 1838, îl urmează adevăratul ei literar: „Foaie pentru minte, inimă și literatură”, apoi, peste trei decenii, în 1868, revista literară „Transilvania”, trecute toate prin canoanele suspendării, prin procesele de presă, prin condamnările la închisoare a Ardealului, la scurt timp, în ianuarie 1838, îl urmează adevăratul ei literar: „Foaie pentru minte, inimă și literatură”, apoi, peste trei decenii, în 1868, revista literară „Transilvania”, trecute toate prin canoanele suspendării, prin procesele de presă, prin condamnările la închisoare a Ardealului, la scurt timp,

Ion segărceanu

Bătrîrul secol

A-mătrîrul și mult controversatul secol 20.

Lată-l la capătul drumului și-al puterilor rezemîndu-se ca un mag rătăcitor în toiagul care-a fost cîndva creanga de aur a nădejzilor lumii.

Ochii i-au slăbit, dinții i-au căzut, pașii i se-mpicică, tirății, în barba otovă, năpîrlită de fum și zgura ideilor arse-n cădelnița timpului.

Calcă parc-alătura cu drumul peste troienele munților și nisipurile deșerturilor și se duce, se tot duce fără a-nțorse capul înapoi pînă se pierde, se stinge departe ca o lumină care-a fost și nu mai e în zarea (sau noaptea) istoriei...

Lacrimă

O lacrimă subțire ca o avertizare se prelinge încet pe fața Poetului.

Vine de undeva din adînc ca un semn misterios al sufletului răscălit de o nevăzută furtună.

Poetul privește tăcut în zare pe marea cu pescăruși ca de ceară: corabia visului se clatină, se clatină solitară pe linia firintă a orizontului...

Nu credeam

Adolescent, m-am adîncit într-un prelung, narcotic somn.

Și am visat...

...un vis cu dragoste, cu cîntece și flori, cu tinerete fără bătrînețe și viață fără moarte.

Și-ntr-un tîrziu m-am fost trezit pe neașteptate de propriu-mi vis trădat, bătrîn și singur și împovărat, ca Timpul... Un crud cuțit atunci m-a-nflorat...

Ah, „Nu credeam să-nvăț a muri vreaodată”...

Săptămîna poetului

Luni, Voi poposi la casa din Valea cu pruni.

Marti, Voi zugrăvi fațada cu spumă de var și curăț.

Miercuri, voi trasa, pentru rondurile de flori, niște cercuri

Joi, zi de dichisit trandafirii. Altoi...

Vineri, voi curăț de omizi pomii tineri.

Sîmbătă voi stropi via cu piatră vîlnită.

Duminică sufletu-mi cu poezie se cuminecă...

Reiterare

Vă-nvăț demult alchimia florilor, vă tălmăcesc visele, zodiile, vă descînt dorurile, năzuințele.

Versul meu e picătura de cer în paharul sufletului tinjitor de soare.

El vă șoptește duios la ureche că speranța „mingiile dulce, alină ușor pe toți muritorii” și că ea — Poezia, incinsă-n mantia de-azur a grației, nu-i altceva decît propria noastră stare de demnitate...

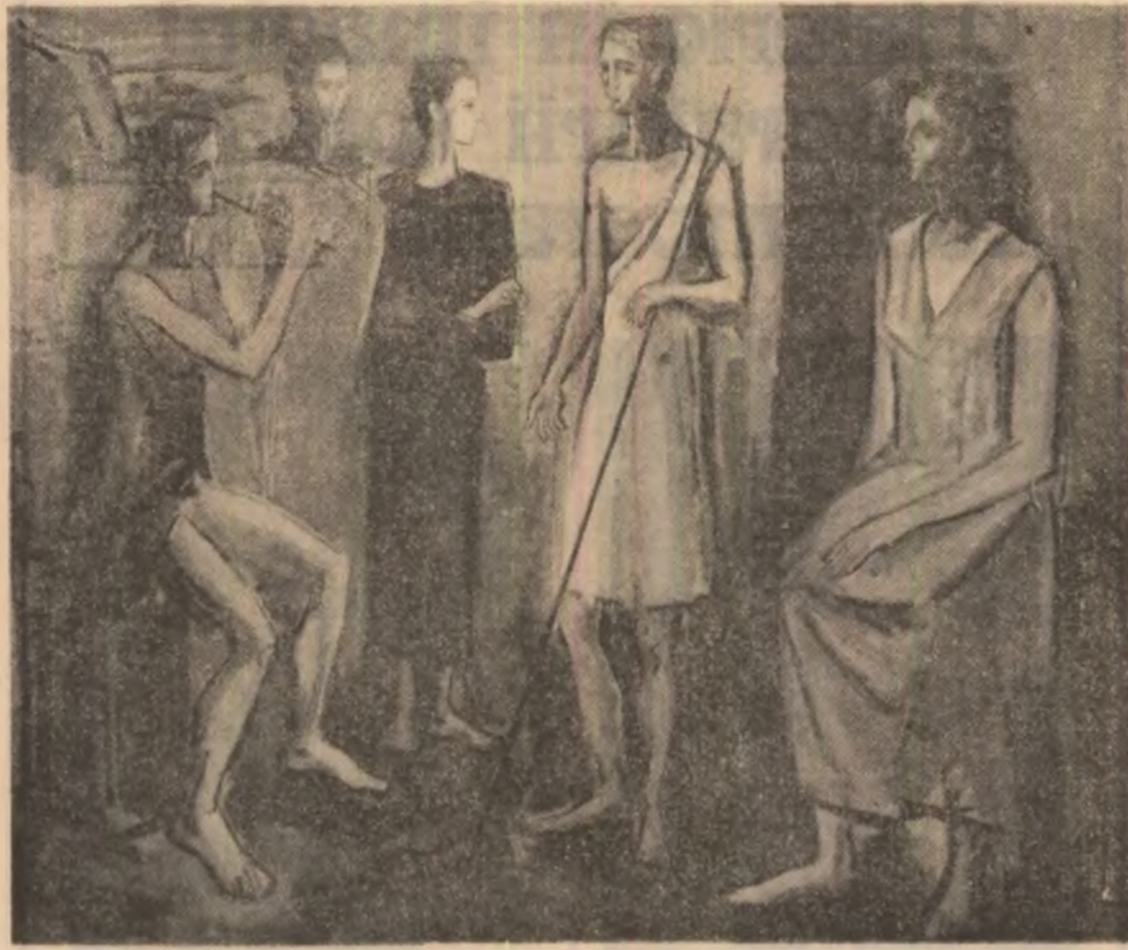
Avatara

În grădina lui Ion Toate păsările dorm, Numai una n-are somn...

Cîndva, pasărea aceasta a fost femeie, poate prima femeie pe care-am iubit-o în alt loc și-n alt timp, cînd înfrigoratul meu trup singera de dor pe sub migdalii în floare.

...Numai una n-are somn, Tot zboară din pom în pom Și strigă Ion, Ion...

Strigăt-durere, strigăt-credință, strigăt-ardoare... peste sufletul meu fîltîie-n noapte ca un duh în veșnic cutreier aripile nevăzute ale pasărilor-femeie...

Tablouri de Victor Munteanu

vasile neagoe

CALD ȘI SOARE

Venise noiembrie. Găuream în continuare muntele pentru a-l arunca în aer. Făceam niște găuri așa cum trebuie. De cincisprezece metri adîncime la cinci metri una de alta. Cum zece pe schimb. Forța americană pe care o foloseam eu și nea Grecea ne spulberase demult creierul cu zgomotul ei incredibil, cu țuitorul pacăntoare. Făcea o lucrare excelentă forța americană, dar aerul din împrejurul ei era ca dintr-un clopot în care se bătea cu rînga.

Lucram în schimb de noapte. Ploua. Ploua din primăvară. Era un an ploios cum nu se mai pomenise. În vale, Lotru se încesase de altceva torentie. În apa sa umflată și tulbure păstrăvii respirau cu greu, dar mult n-o mai puteau duce ei, păstrăvii.

Vîntul? Bătea cîine-cînește prin defileu, se izbea de stînci, se întorcea vijit și ne căuta pielea. Dacă nu aveai un foc prin apropiere, fața și miștile deveneau mai vinete decît mantaia caucucată și ilavă. Asta era.

Înainte de căderea serii, adunaseam cam un car de lemne de pe povîrnișuri. Cu toate că musteau de apă, știam să le așez și ardeau bine. Focul era, ca de obicei, zdravăn și să răscolea sub răfale ca un animal turbat și incandescent prinși într-o pășu. Trebuia să fii cu ochii pe el, pentru că altfel, sub vîntul învîrtejii, era în stare să te aprindă. Fumul ne intra în ochi, o parte a corpului ierbea în aburul propriilor halne și ceaială parte îngheța temeinic. Ne răsucam și puteam de repede. Nu eram doi oameni care se încălzesc, ci mai degrabă doi sursuciați care dansau pe vine în jurul unui foc. Dacă priveam spre celelalte echipe înscrise pe nivel, nici o problemă: toți erau prinși în același cazacoc-atumat.

Forța noastră ciocănea în bazaltul muntelui puțin mai încolo. Trebuia să fim atenți la ea pentru a-i pune prăjiniile de oțel. După ce înșuruba în rocă patru, era necesar să le scoatem una câte una. Eu le așezam pe o capră și, în timp ce le unteam capetele cu vaselina, nea Grecea muta mașina în alt loc și o fixa. Era atunci un moment de liniște în care se auzeau rarele noastre vorbe. Deseori erau injurături. Lumina chioară a unui neon îndepărtat ne jura festa și geseam. Cînd revenea lină foc, acesta de-abia mai plîpîia și picăturile ploii expodau în jerate.

Era tîrziu, în noaptea de vineri. Forța tocmai învîrtea și îngheța în rocă a doua prăjină cînd s-a întrerupt curentul. În liniștea mare și sperioasă s-au mai auzit doar ploaia, focul și ca un zumzet îndepărtat, oțelul, niște motoare.

— Ce e, mă? răcni nea Grecea către mine. — E pană, îi strigai. — Nu e pană, bă. A zis inginerul așezară că se întrerupe curentul la două, da' uite că uită... la vezi, nu e două? — Mi-a fost greu să mă duc pînă la geantă. În ea imi lineam mîncarea și ceasul. — Păi dacă a zis că la două, înseamnă că e două, nu-i știi păștia? Durează mult? Ce-a zis Bosnarul? — Că vreo oră. — Și ce facem? Mergem la atelier? — Nea Grecea era șeful meu. La lumina focului îl citeam indecizia pe fața mică și nerasă. El privea către atelier, apoi înspre vale. Se apropie de foc, înapoi cu cizma un bușean să ardă mai bine. Se așeză pe o piatră și hotărî. — Nu mergem. Sîm aici. Pînă ne ducem, pînă ne întorcem, se face trei și pierdem vremea. Sîm și-mi mai zici cum a fost la mare. Chestia cu măgarul care dădea ora exactă.

— La Costinești? — Așa. Cu măgarul care dădea ora exactă. Ha! strigă el cuprîns de o veselie bruscă. Bă n-azi! Să fînă el un măgar într-o stațiune ca să nu te lase să dormi! — Noaptea la ora două vîntul clătina obosit din cap. Vîntul obosise pentru că tot lovide în coșoanele lungi ale ploii. Vîntul, cluruit de ploaie, își trăgea sufletul prin găurile muntelui Chioara. — Daaa, zic eu. Era cald și soare. Mamă, ce cald era! Știi cum devine chestia asta, nea Grecea? Să fie cald de la soare și să stai dezbrăcat și întins pe un prosop mare și să te gindesti la un strop de umbră și să vezi în jurul tău numai fete goale, ce părere ai, a? — Ochii lui nea Grecea scîlpiră în penumbră. — Părere pe dracu. Alea ț-au mîncat banii.

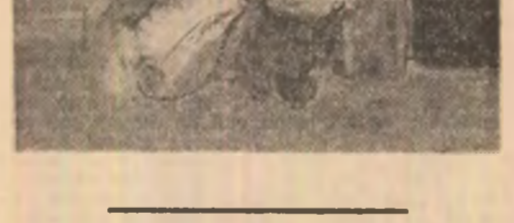
Pă toți. Ce, crezi că eu nu am fost prin lume și nu știu cum e? Ai venit fără nici o pară, n-aveai cu ce să-ți cumperi un cîrnă. Păi ce, am uitat?

Asta era nea Grecea. Te punea să-l povestesti și tot el se supăra. Despre banii cheltuiți îi spuseseam de o mie de ori care fusesse tărășenia, dar el nu și nu că femele. Așa era el. — Stăteam la soare și soarele mă ardea. Știi cum e? Te simți ca și cum toată pielea ți-ar fi fost pascută de capre.

Nea Grecea, care tocmai voia să tragă un fum, își smulse țigara dintre buze. Mă fixă cu atenție. Pot să jur că mă privea cruciș. — Cum de capre'm? Capre? Cum să pască ele pielea? Creșteau frunze pe tine? Al... oeva la căpătîia?

Era îngrijorat. — Nu, nea Grecea. Vorba vine. Așa vine vorba. — Ce vorbă'm? Te crezi salcîm? Îți bați joc de mine? Crezi că nu știi? Păi alfabetist să fii și tot știi. — Ce să știi? — Că pe malul mării e nisip, strigă el triumfător. — Păi e. E mult nisip. — Păi și atunci? Ce să caute caprele pe nisip? Ele caută verdețea. Ce, mă crezi prost? — Stai așa, nea Grecea... E... cum să-ți spun... Așa vine vorba.

Mă privea bănuitor și supărat. Luă un tăcut în mîna, îl studie, apoi îl aruncă brusca. Se arse. Gîndurile i se îngîmădă în culele proeminente ale frunții, se învălmășiră acolo, apoi creierul său le extrase, le ordonă și zise: — Mă, tu n-ai fost la mare. — E, cum? Adică, de ce? Cum, adică? De ce să nu fii?

adrian beldeanu

Cascada Trecu secunda, vremea întregise toți lupii de oțel peste-o terasă, se sparse vasul, napoleonii-apasă torentu-i cer, metalul se tapise.

Cascada curge-n forjeria joasă prin curve despuite și procrise înclînă-n vîmi pădurea se boltise prin gropi palpitate frunza tenebroasă —

din lumea de iubiri fără cruțare n-am mai urmat pe nimeni de niciunde sub vînt se clatină rari prunci de stele

deci nun rămas tu veac de împăcare, mînienu ce-ai albit... fruntea se-ascunde în coșul ghilotinei sub nulee.

Păi, atunci? Zi-o p'ăia cu măgarul. Lasă caprele. — Păi asta și... M'nu? — Păi, spune! Lasă prostiile! — Noaptea la două ploaia dormita ca o portăreasă, ca o artiziană fără preslune, ca o scîndură din barca scufundată.

— Daaa! Și cum îți spuneam despre măgarul care ne scula fix la cinci dimineața. Atunci răgea el. Dădea, care va să zică, ora exactă. Îți amintesti, nu? — Eee, cum dracu? Fix ca sirena fabricii din Sibiu. — Așa. Și mă scul eu tot așa într-o dimineață, cînd nu mai puteam să dorm. — Te sculase măgarul, zise nea Grecea, bucuros că nu mai puteam dormi. — Exact. Mai croncăneau și niște clori. — I-hă, i-hă, crau-crau. Și ciori, adică. — Exact. Acum mă scul eu, mă îmbrac și plec să văd unde e. Da' pînă una-alta, nu mai știam de unde să-l iau. — M'băi, să fie. Că nu-l mai auzeam. — Exact. Nu-l mai auzeam. Ocolesc pe o alea, ies din colonie, mă uit în stînga, mă uit în dreapta. — Ce colonie'm? Sint colonii la mare? — Dacă ar fi avut un picior de lemn, nea Grecea ar fi semănat cu piratul șchiop. — Așa se spune. Sint niște căsuțe pentru tîneret, speciale. Locul ăsta se numește colonie. — Așa. Ca la noi. — Eh, aproape. Păștea. Îi împiedicaseră la toate picioarele. Atunci am văzut că era gri. Era mic și gri. — Ai dracu, zise nea Grecea. Îi lasau special acolo ca să nu vă lase să dormiți. Hă, hă! Era mic, da' zbiera tare. Ie-te, smercherii. Ala! I-hă, i-hă și voi, gata, deșteptarea! M'băi, n-azi... Să te duci tocmai la mare să te bodinești și să nu te lase un măgar să dormi. Vezi, d'ăia nu mă duc eu. Nici nu știu cum arată, da'mi închipui eu. Rămii fără bani acolo cit ai zice pește.

liliana ursu

Poemul de luni

luni cuvintele seamănă cu grîul abia încălțit firave, de un verde indoielnic de aceea ar fi bine să urmăresc direle sănii ce-l aducea pe căutătorul de aur din oraș un nor de bancnote întuneca zăpada în urmă-l cu taraful lingă el și cea mai frumoasă femeie el rupe noaptea cu cîntecul lui îmbogățit peste zi, sîrăcît peste noapte cu luna în creștet, cu singurătatea cocoțată pe umăr

ca un papagal credincios repetînd mereu luni, luni, luni de luni a să mă schimb l

Pianissimo

griul antimpului încert coboară ca o boală peste lume mușcă zidurile casei, plîpînții copaci, zăpada de nerecunoscut

tatu-i gri, totu-i barbar ochii mă dor de atîta gri uniform un regat pentru o pată de culoare l gutuile, o armată de lămii, un raft de mere năvălesc

în spațiul îngust dintre două cuvinte în hăul memoriei l

Iulie tîrziu

o floare neagră în lumină, flamanzii cîini desprînși dintr-un tablou tot astfel nînge lung peste grădină un iulie monoton

și te privesc pînă te învăț de tot cu disperare și cu vină cu sufletul mai greu ca inecatul mă furîșez în trupul de atunci pustiu și gal

adrian beldeanu

Cascada Trecu secunda, vremea întregise toți lupii de oțel peste-o terasă, se sparse vasul, napoleonii-apasă torentu-i cer, metalul se tapise.

Cascada curge-n forjeria joasă prin curve despuite și procrise înclînă-n vîmi pădurea se boltise prin gropi palpitate frunza tenebroasă —

din lumea de iubiri fără cruțare n-am mai urmat pe nimeni de niciunde sub vînt se clatină rari prunci de stele

deci nun rămas tu veac de împăcare, mînienu ce-ai albit... fruntea se-ascunde în coșul ghilotinei sub nulee.

romanița rusu

Metamorfoza Ca-n roci adînci și surde cristalele-opaline, lumina grea din mine a picurat rîșină.

Stau gize prinse-n vraja-i cu ochi mirați de smoală, furnici și libelule sorbite din tăcere...

Din visul de aripă, mărunte, efemere, eu am răpus în strînsa, mîria-mbrățișare.

La tine azi aduc mînienua rece; cuvîntul tîu s-anine de asprele rîșini luciri de chihlimbar.

Efemeride Se spune că în nopțile senine luminile firave răzbat pînă departe și, biruind tăceri și beznă,

petre paulescu Dicționar transilvan Transilvania umbliă frumos l pe munte, pe deal, la izvor și pe țes În litera ei — e minie În fiere frunză un supplex, în orișice gest — Memorandum — Transilvania doare superb l

în urmă las un sîrăcît ecou în iarbă cade un măr în mine se înalță o mare plumburie în lac prelungi ființe cad meru din rama aurie singurătatea cade peste oraș, peste grădină peste flamanzii cîini cerșind în conul de lumină peste amănții goi

Poetul

să te mai întreb o dată despre chipul seului doar absenta ta e un răspuns convingător în larma tirgului

printre atîția neațtători de vorbe te strecuri umil un covor imperial e zăpada în urma ta de neatîns de neajuns

sub pleoapa ta gravidă naște un poem

Între două adevăruri

pe munte înțeleptul cu un cap urcă și cu altul coboară cu cită mirare ridică fraga o duce la buze ca pe un adevăr descoperit deodată înspăimîntat de mirasma ei o uită repede deja preocupat de un adevăr maior

o minusculă pată în colțul gurii și neliniștea reapare în camera îngustă

între conul de brad și cel de lumină nu-i decît o diferență de nuanță.

Hăituaială

Măsoară-mi harul, cit o să mai fie pe-un lac adînc voi ciopîrți în undă o telegramă-n sălcii cînd se-ascunde chirurgical toi un fanar sub glie.

Bat spre prăpăstii ploile imunde țîpid un vols mecanic, o urgie, la un motor de ger petala vie ucisă în oramă te pătrunde, —

eu voi porni o mare hăituaială zboară-mpăiate pasării reci de noapte, îmi zboară prieteni, — haine fluturînde

pietre tombele-n holde-adînci se scoală, cocori de griu, alacurile coapte, mă-nțoarsă-șer pe brațe riuri blinde.

Pajură Pierdusem și orgoliul falsității genunchii-apasă talerul de ceață, poștașul meu pieri pe-o dimineață necruțător răpune-mi ziua plătii...

E-o viață aspră ce-o trăim pe față poate în stîna nouă-a castității mai deslușesc roci fragede dreptății ce plîns de-ntunecime mă învață

a pajură, capcanele și zborul, n-am bir el lunii lumecă-n clădire din calea loptelii atunci cînd plouă —

la geom se zvîrcolesc arbori storul, — stringe-ntr-un deget arcul tîu subțire, nucul zvîcni printre cărbuni de rouă.

țeseri de aur tainic se-nfiripă unind în zbateri de o clipă ochi lingă ochi și mină lingă mină.

Nu-ți cer eu, așadar, prea mult, iubite; ci-ntr-un moment sălcii de plicticeală dă-mi doar un semn: descîntă o lumină l

Fără scăpare Am un cub — cubul meu de lumină: fiecare față își ogîndește fidel opusul, în deplină armonie... Narcis simbește mulțumit de sine l

Doar muchia visează înclăștată la Marea Nebulie de-a se descătușa... vreaodată... în Sferă l

Alba Iulia Aici de veacuri — e sublim pămîntul, prin orice violină să-l exprim.

Infloresc deopotrivă-n el și rîni și crini l Compun magnifica lumini pentru deplînul patriei inel.

Se face-n zări tot mai înalt și înțelept l Din pieptu-i eroii cresc în alb și tinăr salt.

Din dealul furcilor sonor pleacă zbor, sosește zbor.

olga ghițescu

debut

Celor dăruiti cu harul ultra-omenesc al poeziei delicate și implacabile putere le este și noroc și povară. Ne exprimăm și noi, ceilalți, prin ei — așa cum crisalida se exprimă prin fluturii. Scutit de povara prinderii materiei, are aripi din crusta existentă comună, ne rămâne norocul înălțării cu zborul lor de suflet-cuvânt.

Întimplări norocoase dăruite fostă activitate de gazetă mi-au dat, cu ani în urmă, ocazia să intermediez spre așa-numita „mămină a tiparului” primele pagini ale unor elevi care azi sint scriitorii Horia Pătrașcu, Mihai Pelin sau Corneliu Șerban.

Tot o asemenea întimplare mi-a adus de data aceasta tulburătoarele pagini ale unci alte eleve. Aș fi zis: poezia, în alte adon-tesente, de bucurie a lecturii, n-a rămas în afara de o egală umire. Versurilor scrise de Olga Ghițescu nu le-am putut găsi așteptata circumsciere în orizontul virsetii sale. Și am rămas cu atât mai surprins când, cunoscând-o, am văzut că scrie doar de la 15 ani (n-a împlinit încă 17), de-abia după ce citeva compozitii scolare îi determinaseră pe profesorul Tudor Oprea să-o invite la cenaclul „Săgetătorii” (pe care îl anima suav și neobosit de multă vreme).

„Vrei să-ți scrie ce scrie o colegă?” mi-a spus într-o seară flică-mea elevă la liceul „Gh. Lazăr” din București. Mi-a adus apoi un teanc de foi răzlețe rupte din caiete dictando sau de matematică. Poeme scrise cu pixul, fără rând de dactilografiere și cu atât mai puțin de tipar, multe dintre ele fără titluri. La un loc ar putea întocmi de pe acum un volum, nu mă îndoes, de răsunet și durată. N-am făcut decât să le transmit „Lucațarii”, port de plecare al sutor de tinere catarge.

Ce s-ar putea spune despre o autoare atât de tânără? Nimic mai mult și nimic mai puțin decât ne spune poezia ei. A ei? A noastră? Cit pământ și cte stele poate oxindii un strop de rouă?

Adrian Petringenaru

Refugiu

Noi ne-am făcut din iarbă un refugiu
Si ne-am înșelat cu cerul palid,
Ne ascundeau trifoiul și lucerna.
De soarele rotund ce a plecat.

Ce de candori în iarbă eți o vară,
Ce de lumină risipită-n lui...
Noi adoram o zeltate verde
Convinsii fiind că ea ne-a conceput.

Și ne simțeam c-am devenit doi greleri
Vasali ai unui verde indulgent,
Ne prosternam pe-altairu mentei sacra
Sub soarele fluid ce a tornat.

Eram doi ultimi greleri dintr-o vară,
Striviți de iarbă mare și ostilă
Și condamnai să înșingăm de-a pururi
Aceași melopee inutilă.

Si-am început să ne-nărijim de iarnă
Și de-un culcus mai tragic, din urzeli,
Căci ne-a ajuns blestemul lerbii crude
Si-am devenit, troplă, două furnici.

Doină

Duce-m-aș și m-aș mai duce
Noaptea-n codrii să m-apuce
La loc tălănuți și verde —
Codrului-copac m-aș pierde.

Duce-m-aș, m-aș duce-odăi,
Fi-mi-ar iarbă mamă, iată
Mi-ar fi gura cit o frunză,
Lacrime mi-ar crește-n buză.

Norma lingvistică

Urmare din pag. 1

tarea necondiționată a sensurilor originare ale cuvintelor ar contrazice realitatea schimbărilor semantice. Sub raport etimologic, așa cum scrie un necunoscut lingvist francez, prima proprietate a limbajului este improprietatea. „Mareșal” nu mai înseamnă „ingrijitor de cai”, „pasăre” nu mai înseamnă „vrăbie”, „pădure” nu mai înseamnă „măștișină”. Puteam vorbi de „cadrul circular” sau de „cernălea roșie”, sintagma la fel de aberantă, etimologică, ca „un cerc pătrat”. Se pare că însuși sensul adjectivului „etimologic” nu mai este astăzi cel... etimologic. Unii literați scriu consecvent „sunt”, formă încercată (normativ și etimologic), pe care nu o vom include totuși în categoria greselilor, pentru că este consistent preferată lui „sint”. Nici folosirea unor cuvinte absente din dicționarele limbii române sau ortografice diferite în îndreptare (ex.: „interogator”, „articler”, „lumatie”, „trouver”) nu va fi considerată greșită, dacă a fost determinată de optuni tehnice sau stilistice. Nu ne interesează aici decât greselile certe, recunoșcibile ca atare chiar de autorii lor, multe dintre ele putând fi numite „inadvertențe”.

Viciele textului pot fi de ansamblu sau localizabile, acestea din urmă fiind autonome datorită într-o unitate de text compactă sau articulate (detectabile prin confruntarea mai multor unități de text). Nu vom insista asupra acestor distincții. Vom nota însă, parafrazându-l pe Macaulay, cu un text alcătuit numai din propoziții adevărate poate fi în ansamblu fals, oferindu-ne o imagine deformată a realității (printr-o selecție neintenționată sau vinovată). Pe de altă parte, textul care include una sau mai multe greseli nu este în mod necesar greșit. Într-o eventuală încercare de formalizare a teoriei erorilor de text, ne vom confrunta, așa cum o variantă a paradoxului „bunului samaritan”, din logica deontică.

Greselile propriu-zise pot fi de exprimare (ortografice, gramaticale, stilistice), de informare (semantice, documentare) sau de concepție (de formă). Ultima categorie ar include paralogismele, erorile de calcul, de argumentare sau datorate nu unei informări insuficiente sau defectuoase, ci unor vicli de „autoinformare”, adică de precizarea a datelor (eventual corecte) de care dispune autorul. După criteriul responsabilității, greselile pot fi imputabile direct autorului sau datorate altor factori implicați în pregătirea textului (editori, corectori, tipografi etc.). Relativ frecvente sint greselile de tipar sau de corectură, în special în publicațiile periodice. Faptul că o gresală se repetă în text nu este suficient pentru a i-o atribui autorului textului respectiv.

Întelegând prin mărimea unei greseli gradul de deviere de la forma corectă, iar prin gravitatea greselilor — importanța relativă a implicațiilor de care le pot avea, vom constata că între cele două proprietăți nu există o relație necesară. O gresală mărunțită poate fi gravă, după cum o gresală mare poate fi neglijabilă. Se știe că nu există o relație directă între cantitatea și calitatea unei informații. După exemplul construit de un cunoscut logician, răspunsul afirmativ sau negativ la întrebarea „Domnișoară, îți place brânza?” are aceeași valoare cantitativă (un bit) ca răspunsul la întrebarea „Domnișoară, vrei să te măriti cu mine?”. Implicațiile sint, desigur, diferite. Mărimea — nu întodeauna calculabilă — este o proprietate absolută a greselii, în timp ce gravitatea este relativă. În plus, am putea distinge gravitatea unei greseli de gravitatea faptului de a fi comis gresala respectivă. Ar fi, desigur, surprinzătoare și condamnabilă confuzia între crocodil și rinocer, într-un tratat de zoologie, dar este necesară, în fond, zind apăs în cartea unei cronic literare (Alex. Ștefănescu). Nu este nici mare, nici grav eroarea de a-i atribui doctorului Guillotin inventarea ghilotinei, dar este supărător faptul că această eroare apare totmai

Duce-m-aș țare deparie,
N-aș avea de lucrări parte.
Nu mi-ar roade drumul țapa
Nu s-ar stinga-n cale-mi iarbă.

Duce-m-aș la nuntă mea
S-ascult cum mă cade-o stea
Toamna oind începe nunta,
Stea mea — din toate sluta.

Duce-m-aș la cununie
Să văd de mă-nțore mai vte,
Să văd firul ome-ni toare,
Duce-m-aș —
Nu m-aș întoarce...

Lumină
Lumină, lumină,
Inaltă, depilată,
De ochi și se-ânină
De ochi să-i închizi
Coboară, coboară,
Privirea ia-i seară
O țară de seară
Se-aprinde-n oglizii.

Așteaptă, așteaptă,
Privirea și-i faptă
Dar ora-i necoapă
Mai e pină-n zori,
Nebliună osindă
In singe arzindă
Dorință flămândă
De-ascune comori.

Mi-e teamă, mi-e teamă
Mi-e sufletul rană
M-asteapă o vamă
Pe-aș graș de trecut,
Lumină, lumină,
Nu-i nimeni de vină,
Că gura mi-e pilină
De-nțiuul sărut.

Viină
Să mă țerți dacă mint, gura ta e de vină,
Să încerci să mă țerți dacă uit să mă doră
Toamna ia venii, toamna mea va să viină,
Smulge-mi dorul de duc, lemnicer de coori.

Să mă uii dacă tac, vreau să-ți spun că mi-e
toamnă,
Mă ascuți? M-a strivii un copac destrunzind;
Ruginesc și mi-e frig și tu vrei să-ți flu
doamnă,
Tu începi să răsari și te văd asfinzind.

Să mă țerți că mă vînd marii păsări albastre
E mai simplu așa și de-al și și de greu
Toamna ia venii, toamna mea, pigul aripi poastre,
Noaptea ta de nesomn, ziua somnului meu.

Eu ning, și tu ningi. Toți ningem la-nșimplare
Ce iarnă-n copaci și ce păsări în noi,
Ce vară va sta să preșchimbe-n trifoi
Zăpada de aia, ne-ncepăți și mare?

Eu ning, E cludat că ajung pentru-o iarnă
Ce aripi să am să acopăr un pol
Eu ning și ninoarea imi sună a gol
Eu zbor și îți fulgii-or să-neaopă să-mi cearnă.

Eu ning pină-mi schimb în albastru culoarea
Și pină tot trupu-mi se sparge în fulgi,
Înghet, pină iarna-să și potă să mi-o smulgi
Și ard pină tot se topește ninoarea.

Eu ning printre noi și mă doare tot ainsul,
Mă doare și mă doare să dor...
Ce pasăre sint, nici condor... nici cocor...
Eu ning.

Si te-nving, și...
Mă doare învinsul.

Semnificații asumate

Cu excepția lui G. Călinescu, istoricii literari chiar dacă nu au considerat dramaturgia „censură”, nici nu au arătat o apetență deosebită pentru această însemnată secțiune a creației artistice. Falsă opinie și atitudine de indiferență calt-fost dezmințite în ultimii ani de asaltul cercetărilor asupra „fondului vechi” și comentariilor la „producția curentă”, precum și eflorescența aparițiilor editoriale consacrate domeniului, cu selecții în manuale de literatură, intenționează să-și evolueze prejudecățile sale de valoare privind arta dramaturgică română, bizuindu-se pe un eșafodă teoretic bine articulat, asamblat din literatura de specialitate (estetică, filosofia culturii).

perspectiva aceasta, credem, nu va fi de prisos a se reaminti că între concepte, cel de valoare refuză de plano să fie teoretizat excesiv. Valoarea se sustine prin argumente și se fixează numai după consumarea formulii quod erat demonstrandum. Valoarea devine valoare odată ce trece pragul consacrat și și consens; limitatea dacă operează asupra conștiinței în prezent, cu mijloacele rațiunii, singura în stare să actualizeze adevărul. Opera necesară se află în conjuncție cu „împul necesității” care, la rândul său, își modifică semnificația obiective și demersuri subiective sau colective. Valoarea aparține speciei faptelor pregătite și la calca muzeului, a certitudinilor subminate de relativism; orice operă „are soarta ei”, încl. fie în antumitate, fie în posteritatea critică, cino s-ar încerca oare să-i asuma și riscul de a gresi — să-i atribue statutul de valoare absolută?

A „ajătit” și bătrînul Homer, atât tipul de consolare clasică la îndemina cititorului în ale cronicii Zoli. „Ceea ce a fost, este susceptibil încă de noi interpretări. Ceea ce pare adevărat devine din nou problematic. Ceea ce a fost, mai are de dezvoltat ceea ce este” (K. Jaspers). Propozițiile — întemeiate de altfel — nu răspund într-un tot la interogație. Criteriile axiologice sibile, prin totuși, valoarea științifică aptă să discerne valoarea de nouă valoare; limitele apartin, deci, celui destinat să interpreteze faptele creației și să le propună validării publice pe termen lung. Cu alte cuvinte, pentru a se așeza între faptele duratei eterne, între valorile prezente și proiectate, artistul trebuie să posedze calitatea de a nu slăbi. Impactul cu spiritul veacului, motivînd clipa și epoca, iar interpretul (critic, istoric literar sau de teatru) să posedze capacitatea de a se orienta operativ în spațiul și pronostica impunerea unei opere, a unui autor, de vreme ce, de a măsura și mai aproape cu puțință de realitate „raza de creație” (G. Călinescu). În fond, a măsura „raza de creație” presupune măsurarea investigației de inteligență artistică, relevînd nota de originalitate a subiectului, identificînd o idee și, în ultima instanță, înțelegînd și receptivitatea pe filosoful „dilematic”, ceea ce este recunoscut ca valoare, rămîne astfel indiferent de mulțimea interpretărilor, acum, azi și mine, aici și aiurea. Fîindcă valoarea — expresie a echilibrului dintre obiectiv și subiectiv — afirmat în domeniul creației artistice — determină indubitabil și interpretări valabile și nu simple, apologetice sau negatoare, puncte de vedere.

Citeva, doar, dintre gingurile care conturează o ipostază în — alt de dificil și supus reflexiei generalizate — acceptării critice a dramaturgiei naționale. Clasică și contemporană, aceasta percepe o evaluare mai consistentă deit s-a întreprins pînă în prezent; opera clasică reclamă o cercetare și plasare în spațiul și în timp, opera contemporană o privire sine a și studii care să facă înțeleg textul. În pofida contrarietății, a evitării „patului lui Procust”, trebuie să existe o tablă de valori, în care să nu primeze obstinat tendința de ierarhizare, ci relevarea a ceea ce cu adeveră constituie climat favorabil, propriu deservitorilor de anvergură, de valori — cu un inerent coeficient de subiectivitate — va fi desenată ori de cite ori — o intervenție (scrisă, orală) evidențiază nume de autori și opere, apelînd la comparații și distincții; citarea acestora reprezintă un act de diferențiere, indicînd un fragment din suma priorităților. Importantă este existența unui fond de valori, în conținut dezvoltare, în care — pe deasupra deosebirilor, adeseori fundamentale, în privința genezei, structurii ideale și estetice — se regăsesc în activitate nume de autori și opere de notorietate, sporind vitalitatea spiritului artistic față de adevăr, oglînda a însuși spiritului public incalzit la flăcările vie ale umanității.

Despre acest fond de valori ale dramaturgiei — rămășițe în expresie, situate „în universal permanent” (Ath. Joja) — se cuvîne să se vorbească în mod curat, dincolo de clipe celebrări — cum este cazul clasicilor, sau de ocazii strict conjuncturale (aparții editoriale, spectacole în premieră) — cînd referirile vizează contemporanii. Interpretul dramaturgiei naționale își va răspîlă profesiunea și deopotrivă, iubitorul ei de orice vîrstă și presărire, care își însușește încrederea în gustul și precizia sa, stăruind asupra autorilor și operelor (clasice contemporane), cu sentimentul că provoacă, de fiecare dată, prin cuvîntul așezat în pagină, o sărbătoare a criticii și istoriei de teatru. Să recunoștem, mărteja valorii nu s-au „dezvaluit” pe de-a-ntrégul secretele. Cînt efortul finalizat în cercetări destoinice, literatura dramatică aparținînd lui Vasile Alecsandri, B.P. Hasdeu, Camil Petrescu, Lucian Blaga, A. Alexandru Kiriescu, se constituie, cu siguranță, încă în timpotplin, în spațiul și în timpotplin, un autor docturat sau un licentiat, deși dramaturgii afirmăți, în principal, ca atare, după 1944, Horia Lovinescu, Paul Everac, Teodor Mazilu, Ion D. Sîrbu — pot incita condeiele cele mai exigente. Analiza fragmentară sau prioritară, în schimb, a apăsului poligrafic, întregul — structurate în articole (incorporate în cărți... dedicate teatrului, mai ales, contemporan) nu înlocuiesc defel studiile cu caracter monografic, sintezele, exegezele de referință. Pe de altă parte încercarea unor persoane, mereu ansele, de a monopoliza apăsul poligrafic, dintr-un impuls sprînjit de un abonament de durată nedeterminat, a în decizie asupra destiniului public al unei creații (încheiate, în curs de exprimare), se dovedește gest abuziv și înseamnă o derogare de la principiul confruntării și verificării rezultatelor obținute. Determină mărimea valorilor literaturii naționale, însăși mărimea unei culturi de dimensiuni și semnificații ideologice, estetice pe care cultura, spiritualitatea românească de azi și le asumă.

Victor Bibicioiu

POEȚI ȘI CENACLURI

Există la Arad, funcționînd pe lângă Casa de cultură a sindicatelor, un cenaclu literar intitulat „Lucațarii”.

Membrii lui, în majoritate tineri, îndrăgostiți de poezie, bat timizi dar increzători la porțile Parnasului.

Să le acordăm cîteva minute și să-i ascultăm.

M. M.

Derivă

Mai fă-te și tu urîță
Puțin —
Ca să se pot cuceri.

Să pot veni spre tine
Lucid —
Și nevîndut fumuseții.

Fii rea.
Și lasă
Măcar acul bușolei
Pe mări —
Nedeulat, către tine.

Ioan Sabău

Gînd

Sint nisipul,
ești valul.

Sint litera,
ești cuvîntul.

Sint începutul de cerc,
ești sfîrșitul lui.

Între noi.
Iubirea? Cotidianul?

Între noi.
Violeta Mureșan

Nu știu ce sint păsările!

Trebuie
să fie aleva parul acela
unde porumbel
niciodată nu se sperie
de apropierea de oameni.

O singură dată
cînd a căzut un copil...

Ascunzături

Se revarsă lumina din faguri
ca dintr-o imensă
ninoare solară.
Buzele roșede mărgeane
îngheciind cuvintele
în tăceri.

Mugurii sorb din ploii
singurătate.
Și toată neputința
se pretace în polen.

Dana Martinescu

Tăceri lungi
alunecă peste noi —
mingierii
pentru vechile rani.

Și ce multu știm
să ne spunem
tăcînd.

Stela Filip Jurcă

Arderi
Scolecile serilor
și vor cînta, albe,
simfoniiile.

Vladimir Belity

Nevoia de siguranță

Atunci
Vei căuta locul
Prin tot mai obosite sinapse
Și oricînd departare ar exista
Ori propriu-ți străințara
Locul tău
Ungheri umirilor
Fără de ceiații
Casa copilăriei.

Titi Bortez

Un singur zbor

E trist,
prea trist,
cum moare
mărușingătoare,
se-aleacă-necet
și tot mai tare
se-adună lîngă
trupul uliat
Există
un singur zbor.

Rodica Flori

Sansa luminii
de-a-i zăpădit-abastră
În ochii tăi.

Giuvaer

REMEMORĂRI

Craiu Munților (VIII)

despre capacitatea de organizator și luptător a eroului din Apusenii, la douăzeci de ani și mai bine de la revoluție, în chiar anul morții lui Avram Iancu, Horvath Mihaly subliniază și dezvoltă amănunte în legătură cu înfrîngerea lui Hatvani din mai 1849.

„Dar și Iancu a venit din munții lui cu o forță și mai mare, sfîndu-i de data aceasta și linia de retragere, obligîndu-l la luptă pe viață și pe moarte. Această luptă a (fînt pînă la 19 (începuse în 16 mai) și rezultatul ei a fost că Hatvani, împunțat substanțial, ducînd lipsă deja și de alimente a fost nevoit pînă la urmă să se retradă”.

Bilanțul pierderilor suferite de neșabuitul maior este semnificativ: „A pierdut patru tunuri și înafară de cițiva, echipajul întregii legiuni germane cit și aproape întreaga brigadă; abia au putut scăpa și refugia, vreo două-trei sute, la oaste de cordon din Deva...”

Un alt portret al lui Avram Iancu realizat de un autor necunoscut va apare în Jurnalul „Bucovina” într-un număr din decembrie 1849. „O statură mai înaltă decît mijlocie, o talie bine făcută, față blondă și proporționată, o cătușă sigură, mai mult serioasă, deși blîndă totuși împunătoare, un graț răsunător ca de un bărbat cu pieptul preasănătos și o acurată cunoștință de natură și de toate aplecările românilor”.

Astfel arată și gîndea Avram Iancu în anul revoluției, urmărit mereu de soarta și durerea poporului din munți, asumîndu-și cu orice risc înțrețirea și eliberarea lui din înrobirea străină.

Mircea Micu

Reconstrucția istoriografică

Urmare din pag. 1

nismul mecanicist, pe care îl și divulgă în cîteva din lucrările de istorie literară, ante și post belice. De pildă, teza conform căreia în spațiul românesc nu era posibil un umanism cultural, întrucît nu aveam o clasă burgheză, singura predispusă să-l genereze. Dar o asemenea metodă este ea însăși antipositivistă, dacă înțelegem termenul etimologic (de la posito — ceea ce e pus, concret, evident) dat fiind că se îndreaptă de la idee spre realitate, nu invers, cum i-ar sta bine unui atare tip de cercetare. Or, în opera sa de istoric al culturii române, V. Căndea, avem un mod de a privi lucrurile. Nu e lipsit, altfel spus, de ipoteze, dar nu le impune în chip arbitrar materialului. Cu formația sa filozofică, absentă la mulți cercetători ai culturii medievale (fapt nu fără consecințe, întrucît evul mediu era, prin excelență, o cultură speculativă, fiind una teologică).

V. Căndea se integrează intrucivă avânt la lecture, în teoria mentalităților, ea însăși un pozitivism metodologic, sau mai curînd o hermeneutică, vizînd faptul spiritual viu, iar nu confinarea unui scheme conceptuale, extravitală. De altfel, în lucrările sale își propune să descopere „forma mentală, specificul gîndirii și geniului creator românesc”. Rezultatele acestui unghi de privire sint însemnate. Fără să fie primul, nici singurul, V. Căndea se poate totuși considera printre întemeietorii unei noi școli de istoric literari, care au schimbat instrumentația acestei discipline, fapt cu efecte radicale în periodizarea literaturii române. Efectul cel mai pregnant este modificarea granitelor dintre literatura veche și cea modernă.

cum putea de cine, deși acesta nu se arăta prea convins să-l muște, îl cunoștea sau îl înțimida privirea rea a omului, ori bățul din mina lui.

— Huo, alungă el cîinele, pofîndu-l pe Manole să se așeze.

Turnă în pahare vinul roșu, îl întine unu alătu, pe urmă se aplecă să la haina de pe han și se consideră printre întemeietorii unei noi școli de istoric literari, care au schimbat instrumentația acestei discipline, fapt cu efecte radicale în periodizarea literaturii române. Efectul cel mai pregnant este modificarea granitelor dintre literatura veche și cea modernă.

Julian Neacșu

CONFABULE

Un țaran trece strada

Se imprimăvărse mai demult, acum pomii își scuturau floarea, și încălzisese pe timp, mai ales pe la prînz, cînd nă bate vîntul, și pare că pămîntul a încremenit, incins deasupra unui foc urias. Se aude atunci numai un fîrîit subțire, care scande spre seară, odată cu răcoarea ce bate dinspre maul apsel, în timp ce vîșniții din marginea drumului își încheie umbrele, și întinși „deschid” din nou umbrele, și se așază pe picioare. Obosit, se întoarce încușă și fără să lepede prea multe haine de pe el, se așază la masă cu pămîni rezemați de marginea ei. Mănîncă în tăcere, privindu-și din cînd în cînd nevasta fără s-o audă, ea vorbește de una și de alta, fără nici o noimă, numai din când în când vorbe, ori cine știe, pentru că ar vrea să-și spună ceva încă nespus, ceva pe care îl simțea, dar nu reușea să-l exprime de atîția ani.

— A venit Manole cu lemnele și-a zis că te mai caută pe seară, trebuie să pice, nu de altceva, dar vrea banii și-i.

N-o mai ascuți, se ridică și se duce după o sticlă, doar venea ăla, trebuia să-l cîntescă, altfel nu se înțelegeau la preț.

— Vezi, să-l lași pe el să bea mai mult, îl mai spune nevastă-să, cînd începu să latre cîinele la poartă.

— N-ai tu grija asta, îi răspunse el, adu pahare.

Manole apăru, avea un băț în mîna și se apăra

„ODĂ PĂMÎNTULUI MEU — MIHU DRAGOMIR”

● În zilele de 30—31 mai a.e. va avea loc la Brăila concursul de poezie patriotică „Oda pămîntului meu — Mihu Dragomir”, organizat de Comitetul de cultură și educație socialistă al județului Brăila, revista „Lucațarii” și Cenaclul „Panait Istrati” din Brăila al Uniunii Scriitorilor.

EVOCARE PAVEL DAN

● Muzeul Literarului Român a organizat în cadrul „Rotundei 13” din această lună o evocare consacrată scriitorului Pavel Dan, prilejuită de împlinirea a 80 de ani de la nașterea marelui prozator.

Au luat cuvîntul acad. Mihai Beniuc, Florian Poeta, Francisc Flăcăruș, Cornel Regman și Nicolae Ciobanu, directorul Muzeului Literarului Român. În încheiere, actorul Sabin Făgărașanu, de la Teatrul Giulești, a citit fragmente din opera scriitorului omagiat.

